

Antisemitizm Kurguları ve Holokost İnkarcılığına Bir Bakış

Haydar Çoruh¹

Özet

Birinci Dünya Savaşı, Osmanlı Devleti'nin işgali ve parçalanması projelerinin bir sonucu olarak Siyonizm'e Filistin'e yerleşme ve bir İsrail devleti kurma imkânı sunmuştur. Batıların desteğini alan Siyonizm, devlet kurma konusunda önünde ikinci bir engel olan Vatikan'ın ortadan kaldırılması için büyük çaba harcamıştır. Vatikan'a karşı başlatılan saldırgan tutum kısa zamanda yeni bir savaşın fitilini de ateşleyecektir. Vatikan buna rağmen Yahudilerin Filistin'e yerleşmelerine izin verilmeyeceğini ilan etmiştir. 1922-1933 yılları arasında uygulanan bu politika, 1933'ten sonra değişmiştir. Siyonistler Vatikan'a Filistin'de bazı tavizler vermiş olsa da, 1936'dan sonra Vatikan yeniden hedef tahtasına konulmuştur. Vatikan bütün paydaşlarını göreve çağırmış olsa da, Siyonizm'in kurbanı olmaktan kurtulamamıştır. İkinci Dünya Savaşı arifesinde Yahudilerin taleplerine boyun eğmiş hatta, Yahudi çıkarlarına hizmet edecek şekilde, Yahudi aleyhtarı yeni bir pozisyon almak zorunda kalmıştır. Bu pozisyona uygun olarak Naziler tarafından Yahudilere yeni bir özel hediye edecek şekilde Almanya'daki Yahudilerin göçüne hizmet edecek bir anlaşmaya da imza atmıştır. Bu anlaşma Vatikan'ın sonradan Yahudilere karşı Nazilerle işbirliği yapmış olduğu yönünde değerlendirilerek, Antisemitizm ile suçlanmasına sebep olmuştur. Bu sayede Siyonizm, bir taraftan Filistin'deki rakiplerini ebediyen susturmuş, diğer taraftan Almanya'daki Yahudilerin dini bir örgüt tarafından yok edilmek üzere planlar hazırlandığı görüntüsünü verme imkanına kavuşmuştur. Bu da Vatikan'ın 1945 öncesinde olduğu gibi 1945 sonrasında da Yahudi aleyhtarlığının tamamen sonlanmasını sağlayacak en önemli Siyonist başarısı olmuştur.

Bu makalede Yahudilerin 1936-1939 yılları arasında Filistin'e yerleşme planlarına uygun olarak Vatikan'ın muhalefetinin kırılışını ve İkinci Dünya Savaşı öncesinde sözde soykırımı tetikleyecek büyük bir Yahudi aleyhtarlığının nasıl kurgulandığı üzerinde durulacaktır.

1 Doç. Dr., Mustafa Kemal Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü,
haydarcoruh@mku.edu.tr, Orcid: 0000-0002-7632-9721

Şubat 1936'da Londra'da yayınlanan Catholic Gazette'nde yayınlanan "Jewis Peril and Catholich Church" adlı makale İngiltere'nin dünya çapında sürdürmüş olduğu algıların ve operasyonların bir yenisi olup makalenin Yahudilerin ağzından Katolik Kilisesi hedef alınarak yazılmış olması da antisemitizm kışkırtması yapmak için ayrı bir algı operasyonu olduğu anlaşılmaktadır.

İngiltere yüzyıllar boyunca çok çeşitli ulusların durağı haline gelmiştir. Bunun başlıca sebebini bu devletin sürdürdüğü yayılcı politikada aramak gerekmektedir. İngilizler 1492'de Amerika Kıtası'nın bulunmasından sonra ilk iş olarak İspanya'nın bu kıta üzerindeki etkilerini ortadan kaldırmak ve kıtayı bir İngiliz sömürüsü haline getirebilmek için Amerikan halklarını İspanya'ya karşı kışkırtmak dahil her türlü manevraya başvurmuştur. Nihayetinde Amerika Birleşik Devletleri kuruluncaya kadar İngiltere İspanya'dan her istediğini almış ve kıta çok kısa bir zaman zarfında bir İngiliz sömürgesi haline gelmiştir. Ancak Amerika Birleşik Devletleri kurulup genişlemeye başlayınca İspanya ve Fransa'yı yanına alarak İngiltere'nin kıta üzerindeki hâkimiyet iddialarını sona erdirecek tedbirler almaya muvaffak olmuştur. İngiltere Amerika'daki mücadelesine devam ederken, Uzak Doğu'da, Orta Asya'da ve Osmanlı topraklarında da benzeri politikalar uygulamıştır. Uzun bir zaman aldığı tavizler karşılığında Osmanlı sultanlarının yanında bir politika izleyen İngilizler, Osmanlı Devleti zayıflamaya başlayınca önce Arapları, sonra Ortadoğu halklarını ve sonunda da Anadolu topluluklarını vatan vaadi ile Osmanlı Devleti'ne düşman etme politikalarını yürürlüğe koymuştur. Bu politikaların ilk kurbanları Araplar olurken, son kurbanları ise Kürtler ve Asuriler olmuştur. 17. Yüzyılda başlayan anti-Osmanlı politikaları 20. Yüzyılın ortalarına kadar sürmüştür. İngilizler bu politikayı başarıya ulaştırmak için özellikle arkeolojiden faydalanmak suretiyle söz konusu milletlerin eski medeniyet kalıntılarını gün yüzüne çıkarmak suretiyle, eski dinlerine dönmeye özendirilmişlerdir. Bu hususta alınan başarılı sonuçlar bir adım ileriye taşınarak Türklerin onları asimile ettiği, köleleştirdiği, birbirine düşman kıldığı gibi pek çok yalan ve iftiralarla Osmanlı Devleti'ne düşman edilmeleri sağlanmıştır. İngilizler, söz konusu toplulukların önce Osmanlı ile olan bağlarını gevşetmeye, sonrasında ise düşmanlık düzeyine yükselterek isyana dönüştürmeye muvaffak olmuştur. Bu politikardan Müslüman ve Hıristiyan Araplar, İranlılar, Hintliler, Afganlar, Kafkas halkları, Ermeniler, Rumlar, Asuriler, Süryaniler, Nasturiler, Dürziler, Maruniler, Yahudiler ve hatta Türkmenler bile nasibini almıştır. Bütün bu topluluklar çok kısa bir zaman içerisinde İngiliz vaatleriyle yüzyıllardır hamileri ve koruyucuları olan Osmanlı Devleti'ne sırtlarını dönerek kavi birer düşman haline getirilmişlerdir.

Bu makalede Osmanlı Devleti'nin sonlandırılması için İngiltere ve Siyonistlerin ortak çabalarıyla başlatılan Birinci Dünya Savaşı'nın neye ve niçin hizmet ettiği üzerinde durulacaktır. Ayrıca bu savaş sonrasında Siyonizm'in kurmak istediği Yahudi Devleti'nin hangi şartlar altında İngiltere'ye havale edildiği üzerinde durularak Osmanlı Devleti'nden sonra Yahudilerin Filistin'e girişinin önünde tek engel olarak kalan Vatikan'ın pasifize edilmesi için nasıl bir oyun kurulduğuna ışık tutulmaya çalışılacaktır. Bu bağlamda Şubat 1936'da İngiltere'de yayınlanan *The Catholic Gazette*'nin Yahudiler ağzından ve Yahudi Yaşlılarının Protokolleri üzerinden Vatikan'a yapılması planlanan ve Katolik Dünyası'nın hiddetinin Yahudiler üzerine nasıl kanalize edildiği üzerinde durulacaktır.

1. Yahudi Tehlikesi ve Katolik Kilisesi

İngiltere'de Şubat 1936'da yayınlanan Katolik Gazetesi, Yahudilerin Roma İmparatorluğu tarafından Babil'den sürgün edilerek dünyaya yayıldıkları iki bin yıllık zaman boyunca medeniyete yaptıkları katkıları konu alan bir kitabı konu ederek Vatikan'a olan saldırıyı başlatmıştır. Bu kitap, Yahudi yazar Joseph Jacobs'un "Yahudilerin Medeniyete Katkıları, Amerika 1919" adlı kitabıydı². Joseph Jacobs, kitabını altı bölümden oluşan bir seri halinde yayınlamayı tasarlamış olsa da serinin ilk iki kısmını oluşturan bu kitap ölümünden sonra varisleri tarafından Amerika'da yayınlanmıştır. Ancak serinin asıl vurgulu bölümünü oluşturan üçüncü kitap ele geçirilememiştir. Gazete, Jacobs'un kaybolan üçüncü kitabını hedef alan bir makale ele alarak "Yahudi Tehlikesi ve Katolik Kilisesi" başlığıyla yayınlamıştır. Gazetenin bu başlığı atmadaki ana hedefi söz konusu yazının satır aralarında serpiştirilmiştir.

Gazete, *Times* Gazetesi'nde yayınlanan ve Paris'teki Yahudi toplumunun himaye edilmesi ile ilgili bir konuşmaya dikkat çeken bir yazıya yer vermişti³. Bu konuşmayı gazeteye ulaştıran muhbirin adı şu ifadelerle gizli tutulmuştur: "Muhbirimizin adı gizli kalmalıdır. Bizim tarafımızdan şahsen tanınmıyor, ancak şu anda Yahudilerle olan özel ilişkileri sebebiyle Paris toplantısına

2 Bk. Joseph Jacobs, *Jewis Contributions to Civilization, An Estimate*, America 1919.

3 1935-1936 yılları arasında *Times* Gazetesi'nin arşivi dikkatli bir şekilde incelenmesine rağmen Paris'teki bu toplantının kimler tarafından ve ne zaman yapılmış olduğuna dair bir bilgiye ulaşılamamış olsa da; "B'nai B'rith'i 29 Nisan'da yeniden başlaması planlanan "Siyon Liderlerinin Protokolleri" davasına delil olarak sunulmak üzere, Nazi "uzmanları" tarafından bazı bilgilere ulaşıldığı belirtilmiştir. Buna göre, Nazi uzmanları protokollerin Basel'deki ilk Siyonist Kongresi'nin kayıtları olduğunda hemfikir idiler. Ancak Naziler sonradan bir yanlışlık yaptıklarını mahkemede ilan edeceklerdir. İddia edilen bu protokoller aslında ilk Siyonist Kongresi'ne değil, "Yahudi B'nai B'rith'inin organize ettiği eşzamanlı bir başka Mason Kongresi"e ait oldukları ileri sürülmüştür. Bu iddiaların kaynağında Fleischhauer adlı bir tanık bulunmaktaydı. Onun verdiği bilgiler hakkında bk. "Tiy to Tie B'nai B'rith to Protocols: Nazi "Expert" to charger Order Not Zionist Framed "Plot", *Jewis Daily Bulletin*, 23 April 1936, s. 1.

ilişkin orijinal ifadeleri aktarmak ve kimliğini gizlemek dışında bir bilgi verilmemesi tercih edilecektir....”⁴.

1936 yılı dikkate alınarak yapılan detaylı araştırmalara rağmen Paris’te yapıldığı ve Times’ta yayınlandığı iddia edilen bu toplantıya dair bir bilgiye rastlanılamamıştır. Bunun yerine Yahudilerin siyasi görüşü olan Siyonizm’in ilkelerini ortaya koyan iki ayrı protokole tesadüf edilmiştir. Bu iki protokolden biri 1920, diğeri ise 1934 tarihlidir. İlginç olan husus gazetenin kullandığı “The Jewish Peril and Catholic Church” başlığının bir kısmı (The Jewish Peril) 1920 tarihli protokolle aynı olmasıydı. Takdir edilir ki, 1936 yılında söz konusu edilecek bir meselenin bu tarihe yakın bir tarihte ortaya çıkmış bir sorunla ilgili olması gerekirdi. Bu durumda gazetenin ya 1936 ya 1935 yılı içerisinde gerçekleşen bir konuşmaya ya da en yakın tarih olan 1934 tarihli protokollere⁵ işaret etmesi beklenirdi. Ancak durum böyle olmamış, Şubat 1936’da Katolik Gazetesi tarafından söz konusu edilen protokol her nedense The Britons Foundation tarafından 1920’de yayınlanmış olan “The Jewish Peril: Protocols of the Learned Elders of Zion”un üçüncü baskısı olmuştur. 1920 ve 1934 baskılı protokolleri yan yana koyduğunuzda tamamen farklı iki ayrı nüshayla karşı karşıya olunduğunu görmek oldukça şaşırtıcıdır. Esasen biri diğerrinin kopyası olması gerekirken, birbirinden farklı olmaları akıllara 1936’da neden 1934 tarihli protokoller değil de 1920 tarihli protokollerin gündeme getirilmiş olabileceği sorusu gelmektedir. Bu sorunun cevaplanabilmesi için her iki baskının ön sözlerine şöyle bir göz atmak belki bu sorunun bir nebze de olsa cevabını bulmaya yardımcı olacaktır:

Çevirmen, 1920 baskısının ön sözünde Batı Avrupa’nın anayasal hükümetlerin yararları üzerine genişlediğine ve bir yandan Maksimalizmin (Bolşevizm) faziletlerini diğerr yandan günahlarını tartıştığı bu eserin, 1905 yılında Rusya’daki Tsarskoye Sielo’da da yayınlanan bir kitabın çevirisi olduğun işaret etmektedir. Çevirmen, Rus kamuoyuna sunulan bu nüshada;

- (i) Sergyei Nilus tarafından 1905’te yazılan ana metne giriş.
- (ii) 1901 yılında Paris’teki Yahudi öğrencilere verilen derslerle ilgili notlar ve
- (iii) Sergyei Nilus tarafından yazılmış bir sonsöz, bulunduğunu belirtmektedir.

Çevirmen bu sebeple sonsözün tamamını yeniden oluşturmaya gerek kalmadığını belirterek, eserin bazı bölümlerinin İngiliz kamuoyunun ilgisini çekmeyecek olması sebebiyle ve cevaplandırılması gereken soruların başında

4 *Catholic Gazette*, Şubat 1936, s. 46.

5 1934 tarihli protokol Victor E. Marsden tarafından Rusça’dan çevrilen “The Protocols of the Meetings of the Learned Elders of Zion with Preface and Explanatory Notes, 1934”tür.

gelen Yahudi Tehlikesi'ne bir atıfta bulunmayacağını düşünerek çevirmediğini belirtmiştir. Çevirmen okuyucularına seslenerek, yukarıdaki bahislerin 1901 yılında yazıldığını, giriş ve son sözün ise 1905'te yazıldığını unutmamalarını özellikle istemiş olması dikkat çekicidir.⁶ Çevirmen bu uyarıları özellikle metnin orijinallliğini ortaya koymak amacıyla yapmaktadır. Bunu yaparken de İngiliz kamuoyuna pompalanmaya çalışılan ve daha doğrusu Katolik Kilisesi'ne yönelik var olduğu iddia edilen Yahudi tehlikesinin bu kitabın konusu olmadığını, kendisinin de bu sebeple esere böyle bir kısım eklemeyi düşünmediğini ifade etmiştir. Oysaki tam tersine kitabın adı Katolik Gazetesi'nin atmış olduğu başlıkla birebir örtüşürken, Yahudi tehlikesinden kitapta neden bahsedilmemiş olduğu gerçekten düşündürücüdür.

Gerçekten de kitap incelendiğinde Jewish Peril ifadesinin önsözü ve çevirmenin notunun dışında kitabın hiçbir yerinde geçmediği görülmektedir. Buna rağmen kitabın kapağının en üst kısmına, yani manşet kısmına neden "Jewish Peril" ifadesi yazılmıştır?

Bu gerçekten açıklanması gereken bir muamma olarak kalmıştır. Ancak bu konu üzerinde araştırma yapan ve kendi yayın organı olan Christogenea.org'da görüşlerini ortaya koyan William Finck de Katolik Gazetesi'nde yayınlanan Jewish Peril meselesindeki gizemin çözülemediğine işaret etmektedir⁷. Ancak Finck'in atladığı husus 1920 tarihli Protokollerin arkasındaki kitap tanıtımında geçen "8 Mayıs 1920" tarihiydi. 1920 Protokollerinin arka kapak yazısındaki bu tarih, ile 8 Mayıs 1920 tarihli Times Gazetesi nüshası karşılaştırıldığında, Times Gazetesi'nde Protokollerin ilan edilmesine sebep olan sis perdesini aralamak mümkün olmaktadır⁸. Buna karşılık ne Times nüshasında ne de kapak arka yazısında, Şubat 1936 tarihli Katolik Gazetesi'nde bahsi geçen metinlere tesadüf edilebilmiştir. Bu sebeple, Times'in 1920'de yayınlamış olduğu protokollerle ilgili konuşmaların Şubat 1936'da Katolik Gazetesi'nde art niyetli olarak yeniden gündeme getirilmiş olduğunu, C.G rumuzlu (muhtemelen Catholic Gazette'nin kısaltılmışıdır) yayıncının bu haberlerle doğrudan bir algı operasyonu yapmak istediği açık bir şekilde görülmektedir. Yayıncı Şubat 1936 tarihli Katolik Gazetesi'nde bahsi geçen ve Times

6 Kitapın orijinal bir nüshası British Museum Library No. 3926 d 17'de bulunmakta olup, British Museum, 10 Ağustos 1906 olarak tarihlendirilmiştir. (bkz. *The Jewish Peril: Protocols of the Learned Elders of Zion'un The Jewish Peril: Protocols of the Learned Elders of Zion*, The Britons, London 1920, s. i-ii).

7 <https://christogenea.org/podcasts/protocols-satan-part-20-jewish-peril-and-catholic-church> (Erişim:18.02.2021, 23.00)

8 "The Jewish Peril: A Disturbing Pamphlet, Call For Inquiry (From a Correspondent)", Times Gazetesi, 8 Mayıs 1920. Gazetenin yapmış olduğu bu yayına ilişkin vermiş olduğu kaynak ise: *The Jewish Peril: Protocols of the Learned Elder of Zion*. Eyre and Spottiswoode, London, 1920'dir.

Gazetesi'nin 8 Mayıs 1920 tarihli nüshasında yayınlanan Zion Protokolleriyle ilgili olan konuşmalara dair metinlerden şu şekilde bahsedilmiştir⁹:

“(1) Yahudilerin yüzyıllardır gizli uluslararası bir siyasi örgütü vardır.

(2) Bu örgütün ruhu, Hıristiyan Dünyasına karşı sonsuz bir geleneksel nefrete ve dünya hâkimiyeti için muazzam bir hırsa sahiptir.

(3) Yüzyıllar boyunca amansızca takip edilen amaç, Hıristiyan ulusal devletlerin yok edilmesi ve uluslararası bir Yahudi hâkimiyetinin ikame edilmesidir.

(4) Politik olarak var olan yapıları önce zayıflatmak ve sonra yok etmek için benimsenen yöntem, dikkatlice ölçülmüş radikalizm ve sosyalizmin parçalanmış siyasi fikirlerinin komünizme aşılması ve eşitlikçi ilkelerin saçma sapan indirgenerek (*reductio ad absurdum*) anarşiyle sonuçlanmasıdır. Bu arada, Yahudiler bu çürütücü doktrinlerden muafır. “Liberalizmi Yahudi olmayanlara vaaz ediyoruz, ama öte yandan kendi ulusumuzu tamamen boyun eğdiriyoruz” (sayfa 55). Dünya anarşisinin kargaşasından, çaresiz bir tevazuun çaresiz gürültüsüne yanıt olarak, “Davut’un soyundan gelen Kral” ın sert, mantıklı, bilge, acımasız kuralı ortaya çıkacaktır.

(5) Hristiyan Avrupa tarafından geliştirilen siyasi dogmalar, demokratik devlet adamlığı ve siyaset, Siyon Liderlerine eşit olamayacak derecede aşağılıktır. Onlara göre, devlet adamlığı, yalnızca geleneksel eğitimle elde edilen yüce gizli bir sanattır ve bazı gizli tapınakların içinde seçilmiş birkaç kişiye aktarılır. “Siyasi sorunlar sıradan insanlar tarafından anlaşılmalıdır; daha önce de söylediğim gibi, yalnızca yüzyıllardır işleri yöneten yöneticiler tarafından anlaşılabilirler.”

(6) Bu devlet adamlığı anlayışına göre, kitleler aşağılık sığırlar ve Yahudi olmayanların (Gentile) “hükümdar olarak ortasından yeni başlayan siyasi liderleri, aynı şekilde siyasette kördür”. Bunlar, “Yaşlılar”ın gizli eliyle yönetilen kuklalardır, kuklalar çoğunlukla yozlaşmış, her zaman etkisizdir, kolayca ikna edilmiş veya zorbalığa uğramış veya şantajla uğrayarak Yahudi hakimiyetinin gelişimini bilinçsizce ilerletmiştir.

(7) Basın, teatre, borsa spekülasyonları, bilim, hukukun kendisi, tüm altını cesaretlendiren ellerdedir, pek çok kamuoyu aracıdır, gençlerin moral bozukluğunun giderilmesi ve yetişkinin ahlaksızlıklarının teşvik edilmesi, nihayet, Yahudi olmayanların zihninde, Hıristiyan kültürünün idealist

9 Bkz. Times Gazette, 8 Mayıs 1920. (<https://account.thetimes.co.uk/> Erişim: 18.02.2021, 23.00)

özleminin yerine “nakit hasıs” ve materyalist şüphecilğin yerine zevk için alaycı şehvet geçmiştir.”

Şeklinde verilen bu yedi madde Şubat 1936’da Katolik Gazetesi’nde bahis konusu olan yazıyla pek alakalı görünmemektedir. Orada bahsi geçen hususların tamamına yakını Katolik Kilisesi ile sürdürülen mücadeleye hasredilmiş pasajlardan oluşmaktayken, burada bahis konusu olan pasajlar bir şekilde diğerlerinden oldukça farklı yorumlar içermektedir.

Bu durum Şubat 1936’da Londra kaynaklı Katolik Gazetesi’nin İkinci Dünya Savaşı’nın arifesinde Yahudilerin bir tehdit olduğunu ve hatta bu savaşın Yahudilerin savaşı olduğunu, bunun için Avrupa uluslarının tedbir alması gerektiğini vurgulayarak Yahudileri doğrudan hedef haline getirmeye çalıştığını açıkça göstermektedir. Gerçekten de özellikle Times Gazetesi ve dönemin kaynakları incelendiğinde 1936 yılının hem Yahudilerin Filistin’de yeni bir toplanma yeri oluşturmak ve gelecekte devlet kurma taleplerinin çoğaldığı ve hem de özellikle büyük oranda Yahudi nüfus barındıran devletlerin (Almanya, Rusya, Polonya vs.) yeni bir genel savaşa hazırlık safhasında oldukları söylenebilir. Gazetelere düşen haberlerden ve bu haberlere yansıyan devletlerarası ilişkilerden bu durum açıkça anlaşılmaktadır. Devletlerarası ilişkilerde giderek sertleşen söylemler iki şekilde değerlendirilebilir. Ya Yahudiler bu durumdan faydalanarak Londra merkezli Katolik Gazetesi’ni yeni bir mazlum millet oluşturmak amacıyla harekete geçirmişlerdir. Ya da savaşa hazırlanan devletler açısından bakıldığında İngiltere’nin bu savaşta karşı karşıya geleceği ve Almanya’daki en büyük sermaye birikimi olan Yahudi bankerlerin bu ülkeyi terk etmesini temine yönelik bir girişim de olabilir. Bu iki görüşten hangisi geçerli olursa olsun, yapılan bu haber sonuçta yeni İsrail Devleti’nin kuruluşuna hizmet edecek göç hareketini, ya güvenlik gerekçesiyle kendiliğinden veya söz konusu devletlerin baskılarıyla başlatacağı düşünülebilir.

Hangi politik düşünce ağır basmış olursa olsun sonuç her şekilde Yahudilerin, diğer bir deyişle Siyonizm’in Filistin’e gidiş yolunda kurguladığı oyunun başarıya ulaşmasına hizmet etmiş görünmektedir. Bu açıdan bakıldığında Şubat 1936 tarihli Katolik Gazetesi’nde yayınlanan “Jewish Peril” haberi 1920 yılında yayınlanan protokollere işaret ederken, 1934 yılında yayınlanan nüshanın neye hizmet ettiğine bir nebze de olsa değinmek gerekmektedir:

1934 tarihli protokollerin ön sözünde: “...Onun çevirdiği “ZİON’un Bilge Yaşlılarının Toplantılarının Protokolleri” adlı bu eser sonradan basılmış olan İngilizce versiyonları arasında daima birinci sırasındaki yerini

koruyacağı...”¹⁰ belirtilmiştir. Bu ifade ile muhtemelen 1920 versiyonu ile 1934 versiyonu arasında var olan farklılıklara işaret edilmektedir. Bununla beraber her iki önsöz de protokol metinlerinin aslında bir tek nüshaya ait olduğuna işaret etmektedir. Çünkü her iki metin de Rusya çıkışlıdır ve muhtemelen aynı kaleme aittir. Ancak çevirmenlerin ortaya koyduğu çeviri farklılıkları ortada farklı nüshalar varmış gibi bir görünüm vermektedirler. Durum eğer böyle ise bu metinlerin Times Gazetesi’nden Katolik Gazetesi’ne aktarılırken Katolik Kilisesi ile bağlantısı nasıl kurulabilmiştir?

Her iki metin üzerinde yapılan tetkikler 1920 ve 1934 versiyonlarında Katoliklik ve Katolik Kilisesi kelimelerinin geçtiği sayfaların teşhisini sağlamıştır. Buna göre 1920 baskısında sadece s. 19. ve 88. Sayfalarda bu kelimelere atıf yapılmışken; 1934 baskısında ise 12., 161. ve 292. Sayfalarda atıflar bulunmaktadır. Bu durum Katolik Gazetesi’nde yer alan yazıda geçen pasajların hangi sebeplerle Katolik Kilisesiyle ilişkilendirilmiş olduğunu anlaşılamaz kılmaktadır.

Her iki protokol metnin de Katoliklik ve Katolik Kilisesi ile doğrudan bir bağlantı kurulamamış olmasına rağmen Şubat 1936 tarihli Katolik Gazetesi’ndeki metinde yer alan hemen her alıntı Katolik Kilisesi’ne yönelik bir çeşit saldırı ve tehdit ile süslenmiştir. Bu durum söz konusu metinlerin protokollerden bağımsız olarak farklı bir el tarafından, ancak benzer kalıplar kullanılarak yeniden oluşturulduğu izlenimini vermektedir. Katolik Gazetesi’nin bu alıntılarla ilgili muhbirini açıklamamış olması da bu metinlerin bir muhbir tarafından değil, doğrudan Katolik Gazetesi tarafından, (mazlum ve mağdur edilmiş bir millet yaratmak adına ve Yahudileri bir tehdit olarak göstermek amacıyla) düzenlendiğini göstermektedir. Bu gizem söz konusu gazetede metinlerin sonunda açıklanmış olan kod harfleriyle de ortaya konulmuştur. Gazetenin bir yerinde C. G. başka bir yerinde ise G.G. şeklinde verilerek metin yazarı hakkında farklı algılar oluşturulmaya çalışılmış olsa da bu harflerin Catholic Gazette olarak okunması pekâlâ mümkün görünmektedir.

1920 tarihli “Jewish Peril: Learned Elder of Zion” adıyla yayınlanan protokollere 1936 yılında Catholic Gazette’de yayınlanan makalede yapılan atıfta Yahudilerin tehdit olduğu açıkça vurgulanmaktadır. İkinci Dünya Savaşı’nın arifesinde Yahudilerin çok güçlü oldukları İngiltere’de bahsi geçen gazetede “Yahudi Tehlikesi”nden bahsedilmiş olması aslında Yahudiler adına Katolik Kilisesi üzerinden yeni bir algı oluşturulmaya çalışıldığına doğrudan

10 “Ünlü Protokoller’in bu çevirmeni hakkında Victor E. Marsden hakkında bk. *The Protocols of the Meetings of the Learned Elders of Zion with Preface and Explanatory Notes*, (Çvr. Victor E. Marsden), London 1934, s. 5-6.

bir işaret olarak değerlendirilebilir¹¹. Bu algı, satın alma veya cebren el koyma yollarıyla Osmanlı Devleti'nden alınamayan Filistin topraklarının, Birinci Dünya Savaşı'nın galiplerine de kabul ettirilemediğini göstermektedir. Özellikle İngiltere'nin bu işi sürüncemeye bıraktığını, İkinci Dünya Savaşı sonrasında İngiltere'nin yerini alan ABD'nin ise bu plana doğrudan taraftar olması sebebiyle, Avrupa kamuoyunu da arkasına alabilecek yeni bir "mazlumlar ve mağdurlar milleti" oluşturacak bir plan oluşturulmaya çalışıldığı anlaşılmaktadır¹².

Bu 1947'de kurulacak olan İsrail Devleti'nin kuruluş planı idi. Bu planın perde arkasında aslında Yahudilerin bütün Katolik ülkelerden dışlanmaları, mutlu ve mesut oldukları Avrupa'dan istemeseler de zor ve tehdit ile çıkarılmalarına dayalı bir politika vardı (bkz. Times Gazetesi'nin 8 Mayıs 1920 tarihli nüshasında yayınlanan Zion Protokolleriyle ilgili olan konuşmalarda da bu hususa doğrudan atıflar bulunmaktadır. Bu konuşmalarda "*Liberalizmi Yahudi olmayanlara vaaz ediyoruz, ama öte yandan kendi ulusumuzu tamamen boyun eğdiriyoruz*" (sayfa 55) şeklindeki ifadeler bulunmaktadır. Bu planın en göz alıcı kısmını Avrupa'nın yumuşak karnı olan "Din" olgusuna saldırmak oluşturmaktaydı. Söz konusu yıllarda ise Avrupa'da Hıristiyanlığın en güçlü kanadı, bütün saldırılara karşı direnmeyi sürdüren "Katolik" mezhebi ve kilisesi vardı. Avrupa'nın büyük çoğunluğunu oluşturan Katolik mezhebine yöneltilen bu töhmet, milyonlarca (!) Yahudi'nin öldürülme sebebi olarak gösterilmeye çalışılmış ve bu sayede Yahudi Devleti'nin kurulmasının önündeki tek ve en büyük engel olarak kalmış olan Katolik Kilisesi'nin bütün direnci kırılacak ve devreden çıkartılmış olacaktı¹³. Böylece hem Yahudi devletinin kurulmasına olan itirazlar ortadan kaldırılacak ve hem de Filistin topraklarına taşınmak istenen büyük kitlelerin mecburi göçünün önü açılmış olacaktı.

Kilise Devletin Yahudiler için nasıl büyük bir tehdit olduğu ve bu tehdidin bir an önce Yahudilerin önünden kaldırılması gerektiği hususu 1919 yılında yayınlanmış olan Joshep Jacobs'un kitabının çeşitli sayfalarında açıkça

-
- 11 1920-1933 yılları arasında Vatikan'ın politikaları hakkında Vatikan'ın Holokost'taki rolü ve suç ortaklığını tescilleyen Temmuz 1933 tarihli Reichskonkordat (Almanya'da Katolik Kilisesi'nin haklarının güvence altına alınması için Vatikan ve Nazi Almanyası arasındaki anlaşmadır) Anlaşması hakkında bkz. Li, Dabo (2015) "Capitulation or Resistance? The Response of the Catholic Church to Nazi Mistreatment of Jews," *Black & Gold*, vol. 1, Issue. 1(4), s. 1, 4.
 - 12 Bu planın var olduğu işaretleri Brian Farmer tarafından *The New American*, April 7 2014'te yayınlanan ve Mektup, General Dwight D. Eisenhower General George C. Marshall'a 15 Nisan 1945'te gönderilen mektuptan anlaşılmaktadır.
 - 13 Dabo'ya göre Vatikan'ın bu karşıtlığı gerçekte 1945'e kadar sürmüş olmasına rağmen, Holokost sonrasında Vatikan'a ayrı bir rol çizilmiş ve yeniden Yahudi sever hale getirilmişti. Hatta soykırımı tabi tutulduğu ileri sürülen Yahudilerin korunması konusunda özel bir gayret sarf ettiği ileri sürülmüştür (Dabo, *Capitulation or Resistance?...*, p. 6).

belirtilmektedir. Kitap Kilise Devleti ile Yahudiler arasında sürüp giden mücadelenin bin yıllık tarihine ışık tutmaktadır.¹⁴ Bu açıdan bakıldığında oldukça masum bir yayın olarak değerlendirilebilecek bu kitabın basıldığı 1919'dan sadece bir yıl sonra, Zion Protokollerinin “Jewish Peril” yaftasıyla yayınlanmış olması Siyonizm’in kilise üzerinden bir şeyler planlamış olma ihtimalini güçlendirmektedir. Bu protokollerin birçok metnin tercüme edilerek Avrupa’nın her köşesine aynı tarihte yayılmış olması ve Yahudilerin bu faaliyetine karşı doğrudan bir Katolik Gazetesi üzerinden saldırıda bulunularak, hedef gösterilmiş olmaları Katoliklerden ziyade Siyonizm’in bir oyunu gibi durmaktadır.

1920 tarihli Zion Protokollerine ait nüshanın üçüncü baskısı için yazılan bir ön notta verilen şu bilgiye dikkat çekilmekte ve okuyucu bir “Yahudi Tehlikesi” olduğu yönünde doğrudan yönlendirilmektedir. Bu notta: “Savaşlar Yahudilerin şahsıdır... dedi Werner Sombart. Ona göre, Yahudiler bulanık sularda balık tutarlar ve herhangi bir suyun hareketsiz kalmasına izin vermek Yahudi bilgelerinin planlarına hiçbir şekilde uymaz. Yahudiler doğal ve ruhsal merkez için Ölü Deniz ile kendi alanlarına (Filistin kastediliyor) geri dönmelidir. Yahudiler söz konusu olduğunda Hıristiyan milletler arasında adaletin sağlanması mümkün değildir, diğer bir deyişle *Şayet Yahudiler söz konusu ise düriştçe çözülebilecek hiçbir şey yoktur.*”¹⁵

Bu ifade Siyonist Yahudilerin her konuda yeni bir plan ve oyun içerisinde olabileceklerine vurgu yapmaktadır. Bu durum Katolik Gazetesi’nin de bir algı operasyonu için kullanıldığı şüphesini kuvvetlendirmektedir. Katolik Gazetesi’nin muhbirinin Paris toplantısından aktardığı pasajları değerlendirdiğimizde ise bu algının neden oluşturulmaya çalışıldığı açıkça ortaya çıkmaktadır. Pasajlardan birinde “Yahudi olmayanlar arasında toplumsal düzenin herhangi bir ahlaki anlayışı kaldığı sürece ve tüm inanç, vatanseverlik ve haysiyet kökünden sökülene kadar, dünya üzerindeki egemenliğimiz gelmeyecektir ...”¹⁶ ifadesi Siyonist Yahudilerin neyin peşinde olduğunu açıkça göstermektedir. “Dünya hâkimiyeti”. Jacobs, dünya hâkimiyeti konusunu eserinde kısaca şöyle özetlemektedir: “Yahudilerin çağlar boyunca dünyanın daha yüksek yaşamına kendi paylarını kattıkları ve deneyimleriyle bunu yapmaya devam etmek için belirli kapasiteler kazandıkları gösterilebilirse, dünyaya şunu söyleme hakları vardır: “Kenara çekil; tayin ettiğimiz işe gidelim.”¹⁷

14 Jacop, *age.*, s. 19,21,23,29, 53,54,105, 284,297,309.

15 The Jewish Peril: Protocols of The Learned Elders of Zion, 1920, s. Önsöz.

16 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

17 Jacobs, *age.*, s. 45.

Jacobs'un bu ifadesi bir sonraki pasajda açıkça tamamlanmıştır: "İşimizin bir bölümünü zaten bitirdik, ancak henüz tüm işimizin tamamlandığını iddia edemeyiz. Başlıca rakibimiz olan Katolik Kilisesi'ni devirmeden önce daha çok yolumuz var..."¹⁸ ifadesi, aslında dünya hakimiyetine giden yolda kilisenin devreden çıkarılması gerektiğine vurgu yapıldığını göstermektedir. Jacobs da eserinde Katolik Kilisesi'nin diğer adıyla Kilise Krallığının bir şekilde ele geçirilmesi ve nihayetinde yozlaştırılarak ortadan kaldırılması gerektiğine vurgu yapmaktadır. Jacobs, kitabının 296. sayfasında Napolyon'un eliyle kilise otoritesinin ve Kutsal Roma İmparatorluğu'nun ortadan kaldırılışını, Yahudilerin ülke vatandaşı olması açısından adeta kutsamaktadır. Bu sayede Kilise Devleti'nin dünyanın her tarafında Yahudi çıkarlarının önünden nasıl kaldırılması gerektiğine dair düşünceleri de adeta formüle ettiği görülmektedir.

Meseleye bu açıdan bakıldığında aşağıdaki pasaj Hıristiyanlığın geleceğini temsil eden genç nesillerin nasıl köleleştirileceğine vurgu yaparak, din duygusunu sömürerek bir çeşit Yahudi nefreti oluşturulmaya çalışıldığını göstermektedir: "Katolik Kilisesi'nin ayakta kalan ve varlığını sürdürdüğü sürece yolumuza çıkacak tek kurum olduğunu daima aklımızda tutmalıyız. Katolik Kilisesi, metodik çalışması, eğitici ve ahlaki öğretileri ile çocuklarını her zaman böyle bir ruh halinde tutacak, onlara egemenliğimizi teslim edemeyecek kadar kendine saygı duyacak ve gelecekteki İsrail Kralı önünde eğilecek..."¹⁹ diyerek Katolikliğin Yahudi emelleri için nasıl bir tehdit olduğunu ortaya koymaktadır. Bu aslında on dokuzuncu yüzyılın son çeyreğinde Herzl'in İkinci Abdülhamid Han'dan talep ettiği Filistin topraklarını alamayışının ve bu emele ulaşabilmek için Birinci Dünya Savaşı'nın finanse edilmesine rağmen, bu defa da Katolik Kilisesi'ni karşısında bulmaktan kaynaklı bir hayal kırıklığının ifadesidir.

Yahudiler, İsrail Krallığının kurulabilmesi için tek çarenin, Katolik Kilisesi'nin Hıristiyanlar üzerindeki otoritesinin sarsılması veya tamamen yok edilmesi olduğuna inanmışlardı. Bunun için de Liberalizm denilen yeni bir teori üreterek, kilise ile toplum arasında yeni bir çatışma alanı oluşturmak istediler. Bu yeni çatışma alanını tanımlarken: "Bu yüzden Katolik Kilisesi'ni temellerinden sarsmanın en iyi yolunu keşfetmeye çalışıyoruz. İsyen ruhunu ve sahte liberalizmi, onları inançlarından uzaklaştırmak ve hatta dinlerinin hükümlerini kabul etmekten ve Kilise'nin buyruklarına uymaktan utandırmak için Yahudi olmayan milletlerin arasında yaydık. Bu terimlerin birçoğunu ateist olmakla övünmeleri ve bundan daha fazlasını da, maymunun torunları

18 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

19 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

olmakla övünmeleri için ürettik! Onlara, gerçekleştirilmesi imkansız olan komünizm, anarşizm ve sosyalizm gibi şu anda amacımıza hizmet eden yeni teoriler verdik ... Yahudi olmayan aptallar, bu teorilerin bizim olduğunu fark etmeden, onları büyük bir coşkuyla kabul ettiler ve kendilerine karşı en güçlü aracımızı oluşturdular...”²⁰ demektedirler. Bu ifadeler on dokuzuncu yüzyıl ve sonrasında dünya literatürüne sokulan sosyo-ekonomik yeni terimlerin, deyimlerin ve “...izim”lerin aslında Yahudilere ait olduğunu ve bunların nesilleri oyalamak ve uyutmak, hatta birbiriyle çatıştırmak amacıyla ortaya atıldığını açıkça ifade etmektedirler.

Jacobs, liberalizm teorilerini Avrupalılar arasında yayma konusunda Yahudilerin özellikle çatışma alanlarından faydalandığına işaret ederek; “Yahudiler kısa süre sonra kıtasal liberalizmin entelektüel liderleri arasında yer aldılar ve 1815’ten 1848’e kadar kamuoyunun gidişatı üzerinde kayda değer bir etki yaptılar (Bu yılların Napolyon ve onun izinden gidenlerin ihtilalleriyle şekillendirildiği unutulmamalıdır). Özellikle Almanya’da parlak bir Yahudi edebiyatçı grubu, Fransız Liberalizmi ile Alman kamuoyu arasında arabuluculuk yapmaya yardımcı oldu. On sekizinci yüzyılın kozmopolit eğilimleri karşısında dar milliyetçiliğe karşı çıkarak pratikte Genç Almanya olarak bilinen hareketi yönetti ve Kutsal İttifak’ın yetki ve ayrıcalık iddialarının yeniden canlanması engellenerek devrimin özgürlük, eşitlik ve kardeşlik ilkeleri öne çıkarıldı. Bu yeni fikrin temsilcileri olan Börne ve Heine, Hartmann ve Saphir, Jacoby ve Karl Marx. Bütün bunlar, Katolik Avrupa’nın baş temsilcisi olan Metternich ve ekolünün çöküşünü sağlamışlardır...”²¹ ifadeleriyle liberalizm yaftasının Avrupa’yı ve Avrupalı ulusları nasıl birbirine düşürdüğüne açıklık getirmektedir.

Yahudiler, Kilise Devleti yıkmak ve gelecekteki İsrail Krallığını inşa edebilmek adına Liberalizm kılıcının nasıl bir etki yaptığını izah ederken de; “Katolik Kilisesi’ni en rezil iftiralarla karanlığa gömdük, tarihini lekeledik ve mümessillerini onun en asil faaliyetlerinden bile utandırdık. Düşmanlarının yanlışlarını ona yükledik ve böylece onları yanımızda daha yakın durmaya zorladık ... Öyle ki, şu anda birçok ülkede kiliseye karşı isyanlara büyük bir memnuniyetle tanık oluyoruz... Onun Ruhban sınıfını nefret ve alay nesnelere dönüştürerek onları kalabalığın küçümsemesine maruz bıraktık ... Katolik dini uygulamasının güncelliğini yitirmesine ve sadece zaman kaybına neden olduk...”²². Katolik Gazetesi’ndeki bu makale söz konusu ifadelerle Yahudilerin Katolik dünyasına açıktan meydan okunduğu imajını vermeye

20 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

21 Jacobs, *age.*, s. 298.

22 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

çalışmıştır. Bu meydan okuma öyle bir safhaya ulaştırılmak istenmiştir ki, adeta sıradan bir vatandaşın aralarında yaşamasına izin verdikleri, arkadaşlık kurdukları Yahudi fertlere dahi nefretle bakmalarını temin edecek satırlar oluşturulmaya çalışılmıştır. Bu satırların devamında ise; “Ve Yahudi olmayanlar, aptallıkları içinde, beklediğimizden daha kolay taklitler yaptılar. Daha fazla zeka ve daha pratik sağduyu beklenir, ancak bunlar koyun sürüsünden daha iyi değildir. Gelecekteki Dünya Kralı'nın ölüm emrine mahkum olmaya layıktırlar ve şişman olana kadar tarlalarımızda otlamalarına izin verin...”²³ ifadesiyle de fertler arasında derin bir duygusal çatışmaya imza atılmak istenmiştir.

Yahudilerin yukarıdaki çatışma alanlarını oluşturmak amacıyla toplum içerisinde açıktan ticaret, gizliden ise birçok faaliyetler yürüttükleri bilinmektedir. Ancak bu faaliyetleri yürütürken karda yürüyüp izlerini belli etmemeye azami özen göstermişlerdir. Kurgulanan şu dizeler bunu açıkça göstermektedir: “Emirlerimiz ve yönlendirmemizle, hepsi amacımız için çalışan birçok gizli dernek kurduk. Uluslar için, altınlarımız sayesinde artık her zamankinden daha fazla olan organizasyonlarımızda bize katılmaları için büyük bir onur ve şan verdik. Yine de, planımıza katılarak kendi ve en değerli çıkarlarına ihanet eden Yahudi olmayanların, bu derneklerin bizim yaratımımız olduğunu ve amacımıza hizmet ettiklerini asla bilmemeleri sırrımız olarak kalmalıdır...”²⁴ ifadeleriyle de dünyaya yayılmış olan bir çok insancıl kurum ve derneğin perde arkasından Yahudi emellerinin gerçekleştirilmesine yönelik girişimler olduğu açıkça ortaya konulmaktadır. Bununla beraber gerçeğin üzerini örtmek ve faaliyetlerin arkasına sığınmak yönünden maharet sahibi Yahudilerin, toplumu yönlendirecek kuram sahiplerini nasıl ortaya çıkardıklarını ve hangi fırsatlarla yüceltiklerini gösteren eser sahipleri vardır. Bu açıdan Jacobs'un şu sözlerine dikkat çekmek gerekmektedir: “Liberal eğilimlerinde, Almanya'ya Madame Roland ve Madame de Staël'in tarzından sonra siyasi salonun modasını tanıtan dikkate değer bir grup özgürleşmiş Yahudi tarafından yardım edildi. Bu kişiler çoğunlukla Moses Mendelssohn çevresinde ortaya çıkan ve onun rasyonalizm ve kültüre yönelik eğilimlerini aşırı sınırlara taşıyan Berlin çevresindendi. İki kızı Dorothea, Henriette ve arkadaşları Henriette Herz ve Rahel Levin Berlin'in kültürlü dünyasının daha liberal ruhlarından bazılarının ilgisini çeken salonlar yarattı...”²⁵

Görünen odur ki, Yahudiler adına Katolik Gazetesi'nde ortaya atılan bu ifadelerin arkası pek de boş değildir. Jacobs'un, gazetedeki ifadelerle

23 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

24 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

25 Jacobs, *age.*, s. 299.

benzerlikler taşıyan ifadeleri, gerçekte Yahudilerin gelecekte kurulması tasarlanan Yahudi İmparatorluğu'nun temel taşlarını da oluşturmak amacıyla hizmet etmek içindi. Ancak bunun 1936 gibi çok geç bir tarihte dile getirilmiş olması Yahudiler adına (Siyonistler) ortamı kızıştırmaya ve son darbeyi vurmaya yönelik adımların atılacağına delil olarak gösterilebilir.

Bu adımlar atılırken, özellikle Katolik toplumu oluşturan Almanya, Fransa, İngiltere gibi büyük kitlelere inançlarına yönelik bir Yahudi düşmanlığının olduğu imajı verilmeye çalışılmıştır. Bu imajı verirken Avrupa'nın geneline yayılmış olan ve genellikle eğitim, kültür ve yardımlaşmaya dayalı çalışmalarıyla toplumda belirli bir yer edinmiş olan Mason localarının art niyetleri de açıktan servis edilerek, toplumsal hafızanın değiştirilmesine ve kitlelerin bu kurumlara karşı yeniden kurgulanmasına çalışılmıştır. Mason locaları hakkında; "Masonluğumuzun birçok zaferinden biri, Localarımıza üye olan Yahudi olmayanların, onları kendi hapishanelerini inşa etmek için kullandığımızdan, teraslarına İsrail'in Evrensel Kralının tahtını dikeceğimize asla şüphelenmemelidirler. Onlara kendi kölelik zincirlerini gelecekteki Dünya Kralı'mıza sunmalarını emrettiğimizi asla bilmemelidirler."²⁶ Bu ifadeler Yahudilerin toplumlara sızmak için çeşitli kurumları ne amaçla kurduklarını ve bu durumun Katolik toplum içerisinde ortaya çıkaracağı huzursuzluğun önünü açmak için Yahudi tehdidinin bir an önce ortadan kaldırılması gerektiği algısını oluşturmak yönünde nasıl bir mesai harcadığını göstermektedir.

Katolik Gazetesine bu bilgileri sızdıran muhbir, Yahudilerin Katolik dünyasını ve Kilise Devleti'ni nasıl çökerteceklerini Avrupa toplumuna izah ederken tam bir nefret dili kullanılarak Yahudilerin yeni bir sürgüne gönderilmesi veya yok edilmesine yönelik yeni bir algı oluşturmak istenmiştir. Bu algıyı şu satırlardan izlemek mümkündür: "Şu ana kadar Katolik Kilisesi'ne dışarıdan saldırılarımızda stratejimizi değerlendirdik. Ama hepsi bu kadar değil. Şimdi, Katolik Kilisesi'nin yıkımını hızlandırmak için çalışmalarımızda nasıl daha ileri gittiğimizi ve onun en mahrem çevresine nasıl girdiğimizi ve hatta bazı Ruhban sınıfının öncülleri olmasını nasıl sağladığımızı açıklayalım..."²⁷ Bu ifadenin akabinde söz Martin Luther'e getirilmiştir. Martin Luther'in aslında sözde din değiştiren Yahudilerin Kilise'de yüksek görevler ve nüfuz elde ettikleri on üçüncü ve on dördüncü yüzyıllardaki Yahudi misyonerliğinin bir meyvesi olduğu ima edilmiştir.

26 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

27 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

Martin Luther doktrinlerinin çoğunu Lyra'lı Nicholas, Burgos'lu Paul ve diğer din değiştiren Yahudilerden aldığı iddia edilmiştir²⁸.

Jacobs da özellikle Hıristiyanlığın sivilleşmesine yani Katolik Kilisesi'nin tekellerinin yıkılmasına yardım eden birçok Yahudi düşünürün varlığına işaret etmiştir: “Hıristiyan sivilleşmesinin üzerindeki en büyük etkiyi bu medeniyetin baş düşünürleri olan “..mediaeval Yahudilerden olan İbn Gabirol ve Maimonides'ten gelmiştir. Bu iki düşünürden her ilkinin çalışmaları Latince'ye çevrilmiştir. Birincisinin felsefi çalışmaları Toledo'da Dominic Gundisalvi ve Johannes Hispalensis (Yahudi dönmesi)'in yardımıyla “Fons Vitae” adıyla 1160'larda yapılmıştır. İkincisinin eseri ise “Dux Neutronum” adıyla, Musa ibn Tibbon tarafından Judah al-Harizi'nin İbranice çevirisi kullanılarak yapılmıştır. Her iki düşünür de, on üçüncü yüzyıl boyunca bütün baş skolastikler tarafından alıntılanmıştır. Bu baş skolastikler Paris piskoposu William of Auvergne (1228-49); Alexander of Hales (Öl.1245); Albertus Magnus, Bollstädt sayısı (1193–1280) ve Thomas Aquinas (1225–70)'dır. Son üçü, Katolik teolojiyi günümüze kadar yöneten Summa Theologiae of Aquinas denilen Summa başlıklı teoloji ansiklopedilerini yazmıştır”²⁹

Muhbirin, “Felsefemizin etkisinin dışında, Katolik Kilisesi'nde bir ihlali güvence altına almak için başka adımlar attık. Bunun nasıl yapıldığını açıklayayım.”³⁰ şeklinde bir bilgi verdiği görülmektedir. Bu bilgi Jacobs'un yukarıdaki alıntısını tasdik etmektedir. Bu konuda Yahudi bilgilerinin nasıl bir düzenin temsilcileri olduklarına da vurgu yapılmaya çalışılmıştır. Jacobs, bilgelerin amaca ulaşmak için çocuklarını Hıristiyan kurumlarına nasıl ve ne amaçla soktuklarını da göstermeye çalışır. “Bazı çocuklarımızı Katolik Kilisesi'nin içinde skandallar yaratarak, Katolik Kilisesi'nin parçalanması için daha da verimli bir şekilde çalışmaları gerektiğini açıkça ima ederek Katolik bünyesine katılmaya teşvik ettik. Böylelikle, çok akıllıca şöyle diyen Yahudi Prensimizin tavsiyesine uyduk: ‘Çocuklarınızdan bazılarının kanon olmasına izin verin, böylece kilisenin misyonunu yok etsinler. Hatta bu çocuklardan birçoğu bize ihanet ettiler! Ama öte yandan bir kısmı sözlerini tuttu ve bilgelerini onurlandırdı. Böylece bilgilerimizin danışmanlığı başarılı oldu.”³¹

Katolik Kilisesi'ni bu şekilde ele geçiren ve onun Hıristiyan dünyasında bir düşman gibi algılanmasını sağlayan Siyonist Yahudi düşüncesidir. Yahudiler, on dokuzuncu yüzyıl boyunca Fransız İhtilali ile başlayan ve 1848, hatta daha sonrasında da devam eden devrimlerin de kendi ürünleri

28 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

29 Jacobs, *age.*, s. 163-164.

30 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

31 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

olduğunu ortaya atarak, Avrupa’da bir Yahudi karşıtlığını tetikleyici yeni bir algı oluşturmaya çalışmıştır. Bu konuda Katolik Gazetesi şu ifadeyi kullanmıştır: “Biz tüm Devrimlerin - bazen bize karşı çıkanların bile - babalarıyız. Bizler, barış ve savaşın en üstün üstatlarıyız. Reformasyonun yaratıcıları olmakla övünebiliriz! Calvin bizim çocuklarımızdan biriydi: Yahudi asıllıydı ve Yahudi otoritesi tarafından (Katolik Kilisesine) emanet edilmişti ve Reformasyondaki planını hazırlaması için Yahudi finansörleri tarafından teşvik edilmişti.”³²

Gazetede, Martin Luter’in kişiliğinin ortaya çıkışında da doğrudan Yahudi entelektüellerinin rolü olduğuna dair iddialar ortaya atılmıştır: “Martin Luther, Yahudi arkadaşlarının etkisine teslim oldu ve yine Yahudi otoritesi ve Yahudi finansmanı ile Katolik Kilisesi’ne karşı komplosu başarı ile neticelendi...”³³. Bu bağlamda Calvin’in de bir Yahudi olduğu ve öğretilerinin birçok Yahudi yalanının sürdürülmesine çok elverişli bir ortam hazırladığı ve bunu yaparken de Yahudi tefecilerinden büyük destek aldığı ifade edilmiştir.

Gazete bir başka gerçeğe de işaret ederek; “Luther’in Yahudiler tarafından aldatıldığı da doğrudur ve Yahudiler ve onların Hümanist aldatmacaları Luther’in başarısında gerçekten büyük rol oynamıştır. Roma Katolik Kilisesi, Yahudi karşıtı politikalarından dolayı mahvolmayı fazlasıyla hak etti, ancak Yahudiler, bölünmeleri kendi çıkarlarına kullanmak için her fırsatı kesinlikle kullandılar.”³⁴

Gazete sözü Ortaçağ’a getirerek o dönemde var olan Katolik inancının aslında gerçeği yansıttığına işaret ederek, onu bozmak ve zihinlerde hapsetmek için yapılanın aslında bir algı operasyonu olduğunu itiraf etmiştir. Bu konuda: “Propagandamız, liberalizm teorilerimiz ve özgürlük hakkındaki yanlış beyanlarımız sayesinde, Yahudi olmayanların çoğunun zihni “Reformu” memnuniyetle karşılamaya hazırды. Tüzağımıza düşmek için kiliseden ayrıldılar. Böylece Katolik Kilisesi çok hassas bir şekilde zayıflatıldı ve Yahudi olmayanların kralları üzerindeki yetkisi neredeyse sıfıra indirildi...”³⁵

Bu ifadeler, “reform” denilen şeyin aslında bir din organizasyonu olmadığını, tersine Katolik Kilisesi’nin toplumlar üzerindeki etkisinin ortadan kaldırılmasına ve hatta yok edilmesine yönelik bir operasyon olduğunu göstermektedir.

32 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

33 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

34 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 46.

35 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 47.

Yahudi bilgelerinin Martin Luter’i nasıl bir yanlıgı içerisine sürüklediklerini gösteren şu ifadelerle dikkat etmek gerekmektedir: “Protestanlara dileklerimize sadakatleri için minnettariız - ancak çoğu inançlarının samimiyeti nedeniyle bize olan bağlılıklarının farkında değiller. Hıristiyan medeniyetinin kalesine karşı mücadelemizde ve tüm dünya ve Yahudi olmayanların krallıkları üzerindeki üstünlüğümüzün ortaya çıkması için yaptığımız hazırlıklarda bize verdikleri harika destek için onlara minnettariız.”³⁶

Yahudi bilgiler geleceği şekillendirecek kurgularını şöyle izah ederler: “Protestan kiliselerinin daha en başından itibaren Yahudiler konusunda kendi saflıklarıyla engellendiğine işaret ederler. Vicdan ve entelektüel özgürlüklere göre ibadet özgürlüğü gibi konularda Roma Kilisesi’nden koparılmış olmaları sayesinde aynı şeyleri yaptıklarını iddia eden Yahudileri küçümseyemediler. Böylece Protestanlar ve Yahudiler kiliseye karşı birlik içinde oldular ve bu sayede Yahudiler Protestan kitlelerden tam anlamıyla yararlandılar. Hatta Protestanlığın çatısı altında gizlenen Yahudi düşüncesi Ortaçağ’dan itibaren ilmek ilmek işlenmek suretiyle Hıristiyanlar arasında yeni bir Yahudi-Hıristiyan (Evangelist) nesil ortaya çıkarabilmeyi başardı. Bu nesil yavaş yavaş dünyanın her yanında Yahudi fikirlerine hizmet etmek için harekete geçirilmiştir. Bu sayede şimdiye kadar Avrupa’nın tahtlarının çoğunu devirmeyi başardık. Gerisini de yakın gelecekte devireceğiz. Rusya zaten bizim yönetimimize taptı. Fransa, Masonik hükümeti ile parmağımızın altındadır. İngiltere, sahip olduğumuz hakka bağımlılığı nedeniyle ayaklarımızın altındadır. İngiliz Protestanlığında Katolik Kilisesi’nin yıkılması için umudumuz var. İspanya ve Meksika elimizde oyuncaktan başka bir şey değil. ABD de dâhil olmak üzere diğer birçok ülke, entrikamızın önüne çoktan düştü.”³⁷

Gerçekte bu durum yirmi birinci yüzyılda Yahudi öngörülerinin büyük oranda gerçekteştiğini göstermesi açısından acı vericidir. Ancak bu tabii olarak Batı yani Avrupa dünyası için geçerli bir husustur. Ancak Yahudi bilgeleri çok iyi bilmektedirler ki, din ve dini yaşatan kurumlar var olduğuça planlarının bir yerde mutlak surette kesintiye uğrayacaktır. Bu düşünce onların içlerini kemirmektedir. Bu husus şu şekilde izah edilmektedir: “Ama Katolik Kilisesi hala yaşıyor ... bu tehdidi en ufak bir gecikme ve en ufak bir merhamet göstermeden yok etmeliyiz. Dünyadaki basının çoğu kontrolümüz altında; bu nedenle, Katolik Kilisesi’ne karşı dünyanın nefretini daha da şiddetli bir şekilde teşvik edelim. Yahudi olmayanların ahlakını zehirleme faaliyetlerimizi yoğunlaştıralım. Devrim ruhunu halkın

36 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 47.

37 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 47.

zihnine yayalım. Vatanseverliği ve ailelerinin sevgisini küçümsemelerini, inançlarını bir aldatmaca olarak görmelerini, kiliselerine itaat etmelerini aşağılayıcı bir kölelik olarak görmelerini sağlayalım... böylece Kilise'nin çağrısına sağır ve onun aleyhimizdeki uyarılarını görmezden gelebilirler. Her şeyden önce, Katolik Kilisesi dışındaki Hıristiyanların o Kilise ile yeniden birleşmelerini ya da Hıristiyan olmayanların bu kiliseye katılmalarını imkânsız kılalım; aksi takdirde tahakkümümüzün önündeki en büyük engel güçlenir ve tüm çalışmalarımız ortadan kalkar. Planımız ortaya çıkacağından, Yahudi olmayanlar intikam ruhuyla bize karşı dönecekler ve onlar üzerindeki egemenliğimiz asla gerçekleşmeyecektir.”³⁸

Bu dizeler son demde Katolik toplumun ruhunu kamçulamak, Yahudi tehlikesini görmelerini sağlamak ve Yahudilerin Avrupa'dan atılmasına yönelik bir algı oluşturma'nın yeni bir boyutunu ortaya koymaktadır. Bu algıyı güçlendirmek amacıyla da Katolik Kilisesi'ne karşı yalnız olmadıkları vurgusu yapılmaktadır: “Katolik Kilisesi'nin hala aktif düşmanları olduğu sürece, dünyanın efendileri olmayı umabileceğimizi hatırlayalım ... Ve her zaman hatırlayalım ki, Roma ve dünya üzerindeki diğer tüm Yahudi olmayanların hükümdarları tahttan indirilmedikçe gelecekteki Yahudi Kral, Papa'dan önce dünyada asla hüküm süremeyecek.”³⁹

2. Yahudi Tehlikesine Karşı Son Vuruş ve Holokost'a Yürüyüş

Katolik Gazetesi'nin söz konusu yazarı makalesine bir son not eklemiştir. Bu notta şu hususlara yer vermiştir: “Bu gerçekler bilgime ulaşmadan önce, dini görevlerimi yerine getirmesi konusunda oldukça dikkatsizdim, ancak o zamandan beri inancım, şükürler olsun, güçlendi ve Hıristiyan Medeniyetimizin düşmanları karşısında Katolik Kilisesi'ne olan inancım, her zamankinden daha ateşli hale geldi. Bu nedenle, tüm Hıristiyan Dünyası'nın Katolik Kilisesi bayrağı altında toplanabilmesi ve böylece ortak, güçlü düşmanımıza karşı birleşebilmesi için her Hıristiyan'ın *yaklaşan Yahudi komplosunun tehlikesine karşı uyarılması* için dua ediyorum.”⁴⁰ Sözleriyle okuyucuya yakın gelecekte Yahudiler tarafından Katolik Kilisesine karşı başlatılacak bir saldırı olduğuna dikkat çekerken, aslında Katolikleri Yahudilere karşı doldurmaya devam etmektedir. Bu algı operasyonunu doğrudan dini duygulara vurgu yaparak anlatmaya çalışmaktadır. Yazar bu adım ile “Jewish Peril” adlı makalenin temel amacını ortaya koymakta ve Katoliklere doğrudan bir çağrı yapmaktadır.

38 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 47.

39 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 47.

40 *Catholic Gazette*, February 1936, s. 47.

1936 Şubat'ında yayınlanan bu makale sonrasında Yahudiler açısından oldukça zor, Siyonizm açısından ise beklentilerin üstünde bir dönem yaşanmıştır. Siyonistler özellikle Almanya'nın ortaya koyduğu enerjik tavrı aslında hiç de ummamışlardı. Ancak özellikle Adolf Hitlerin seçimlerde sürpriz yaparak, iktidara ortak olması ve nihayetinde ele geçirmesiyle başlayan süreçte, Yahudilerin Filistin'e gönderilmeleri için Avrupa çapında yeşeren umutlar, gerçekte Siyonizm'in o tarihe kadar elde etmiş olduğu en büyük başarıdır. Kendisi de bir Yahudi ailenin çocuğu olan Adolf Hitler, Yahudilerin Avrupa dışında bir toprak sahibi olabilmesi için hazırlanan plana en ince ayrıntısına kadar sadık kalmış görünmektedir. 1936-1939 ve hatta 1939-1948 yılları arasında kalan karanlık dönem üzerinde çalışanlar veya bu dönemi okumak isteyenlerin "Yahudilerin neden Holokost gibi bir zulme maruz bırakıldıkları yönünde ortaya atılan iddialara hemen inanmalarının" sebebi muallakta kalmaktadır. Bununla beraber, meseleye biraz daha dışardan bakan ve Avrupa'nın 17. yüzyıldan itibaren Yahudiler ve Siyonizm ile kurduğu akrabalık ilişkilerini değerlendirenler bu zulmün pek de imkân dâhilinde olmadığı gerçeğiyle karşı karşıyadırlar. Çünkü Yahudilerin yurt tutması için yüzyıllardır sürdürülen gizli mücadelenin istemekle değil, dünyayı bir şekilde yeniden dizaynetmekle mümkün olabilecek kadar büyük bir mesele olduğu Osmanlı Devleti'nin konuya bakış açısından anlaşılmaktadır. Siyonizm, artık para ile mal ile bir toprak parçası alınmayacağına, bunun için bir bedel ödenmesi gerektiğinin ve bu bedel ödenirken direniş gösteren devlet veya kurumların tamamının ya tarih sahnesinden silinmesi ya da bir şekilde bu talebe boyun eğdirilmesi gerektiğinin bilincine varmıştır. Bu sebeple Yahudiler ve Siyonistler, kesenin ağzını sonuna kadar açmışlardır. Siyonist finans kaynaklarının devreye sokulmasıyla başlayan Birinci Dünya Savaşı gerek Osmanlı Devleti'nin gerekse Avrupa'daki diğer pek çok hanedanın devrilmesine ve yerlerine soyu sopu belli olmayan birçok politikacının geçirilmesiyle sonuçlanan eskisinden çok farklı bir nizam kurulmasını temin etmiştir. Ancak bu yeni nizamın kurulması dahi Yahudi Devleti'nin ve beklenen Yahudi Krallığı'nın kurulması için yeterli gücü sağlamayacağından, bu gücü sağlayacak Yahudi nüfusunun istenilen yer olan Filistin'de toplanması için yeni bir savaşın kaçınılmaz olduğu anlaşılmıştır.

Birinci Dünya Savaşı'nın hemen akabinde Filistin topraklarının Yahudilere teslimi ve Osmanlı topraklarının kimler arasında ve nasıl paylaşılacağı konularında özellikle İngiltere'nin direnişiyle karşılaşmıştır. Siyonistler bu direnişi kırabilmek için besledikleri büyük canavarı sahneye sürmek zorunda kalmışlardır. Amerika Birleşik Devletleri'nin savaş alanına müdahil olmak isteyişi, öncelikle dünya hâkimiyetine doğru ilerleyen İngiltere'yi zor duruma düşürmüştür. İngiltere bu yeni güç ile birleşen Siyonizm ile mücadele

edemeyeceğini anlayınca Arap kartını masaya sürmüştür ve onların üzerinden Filistin'i kontrol etmek istemiştir. Siyonizm'in artan baskısı karşısında bu fikrin de işe yaramayacağını anlayınca Filistin'e Yahudi göçlerinin serbest bırakılmasını sağlayarak baskılardan kurtulma yolunu seçmiştir.

Siyonistlerin İngiltere karşısında aldıkları bu başarı önce Vatikan'ın ardından da Arapların pasifize edilmesini sağlamıştır. Artık Siyonizm'in önünde bir engel kalmamış, sadece Yahudi cemaatinin dünyanın her yanından Filistin'e göçünün sağlanabilmesi için meseleye son bir dokunuş gerekiyordu. Ancak Yahudiler dünyanın çeşitli yerlerinde yaşadıkları topraklarda yüzyıllar boyunca çok derin ilişkiler kurmuşlardı. Bu bağları çözmek ve ilişkileri yıkmak öyle kolay görünmüyordu. Bu ayrılışı öncelikli olarak istekle, olmaz ise zorlayıcı etmenler oluşturarak zorunlu hale getirmeyi tasarlayan Siyonistler, 1933-1939 yılları arasında yönetimlerinde etkin oldukları ülkeleri Yahudiler aleyhinde kanunlar ve uygulamalar çıkarmaya zorladılar. İsviçre Parlamentosu'nda olduğu gibi kimi zaman Yahudileri "J" damgası ile kimi zaman da "sarı" gibi renklerle toplum nazarında damgalayarak bir suçlu konumuna düşürmekten çekinmediler. Bu politikalardan bir sonuç alınamayınca da bazen yeni vergiler konuldu bazen de mecburi varlık bıraktırmalar gibi yeni uygulamalar getirildi. Alınan bu tedbirlerle rağmen Filistin'e 1939'a kadar göçenlerin sayısı 200 bin civarlarına dahi ulaştırılmadı. Bu durum Siyonizm'i Avrupa ve dünyanın diğer bölgelerinde ikamet eden Yahudilere ikinci büyük darbeyi vurmaya, yani İkinci Dünya Savaşı'nı yürürlüğe koymaya mecbur bıraktı. Artık Filistin için dünya yeniden paylaşılacak ve bu paylaşım esnasında Yahudiler, yüzyıllardırilmekilmek işledikleri ilişkilerden kopararak çölün ortasında kurulan yeni toplanma alanı Filistin'e sürüleceklerdi.

Bu program Avrupa'nın göbeğinde bulunan ve dünyada en fazla (450 bin) Yahudi nüfus barındıran Almanya'nın şahsında yürürlüğe konuldu. 1933'te iktidara oynayan Adolf Hitler, soydaşlarının bir araya toplanması için Alman milletini içinden çıkılmaz bir maceraya sürüklemeye konusunda son derece mahirane bir program uyguladı ve Yahudiler Almanya'dan sökülüp atılmak istendi. Savaşın ilk başlarında bütün güçlülere rağmen Avrupa'dan ayrılmak istemeyen Yahudiler, Almanya'nın işgalleriyle yavaş yavaş çözülmeye başladı. Bir müddet bu çözülmeye izlendi ve yeterli hıza ulaşmayınca da Alman orduları Polonya'nın içlerine, Balkanlara ve Türkiye Cumhuriyeti sınırlarına kadar dayandı. 1939-1942 yılları arasında hızlanan Yahudi göçlerine son şeklin verilmesi için Alman ordularının Fransa ve Rusya'nın içlerine kadar girmesi için her türlü finansal destek sağlandı. 1943'te Yahudiler Filistin'den başka vatan toprağı kalmadığı kanaatine vardığında, savaşın seyri birden bire Almanların aleyhine döndü. O tarihe kadar savaşa müdahale etmeyen

Amerika Birleşik Devletleri, savaşa katılma kararı aldı ve Almanya bütün cepelerde yenilgiler almaya başladı. Artık ok yaydan çıkmıştı ve Yahudilerin geri dönüşü gibi bir ihtimal yoktu.

Savaşın sirayet etmediği, ancak Avrupa kadar yoğun bir nüfusunu olmadığı Türkiye Cumhuriyeti gibi ülkeler de Yahudiler, savaş ile değil ekonomik politikalar ile Filistin'e gitmeye zorlandı. Özellikle 1942-1944'lü yıllar arasında dünyanın başka birçok ülkesinde uygulanan bu yöntemler de en azından savaş sıkıntılı dönemlerin yaşanmasına sebep olunca Yahudi bankerlerin birçoğu Filistin'e gitmek zorunda kaldı⁴¹.

Savaşın en şiddetli anları 1942 sonrasında yaşandığı Avrupa'da savaş döneminde hiç dillendirilmeyen, ancak savaşın bitiminden sonra birden bire ortaya çıkan bazı dedikodularla Yahudilere bitmeyecek yeni bir korku mirası bırakılmak istendiği aşikâr. Savaşı bitiren Amerika Birleşik Devletleri'nin savaş meydanına girdiği yıllarda hiçbir belirtisine rastlanmayan bu iddialı korku sendromu, savaştan çok sonra 1946-1948 yılları arasında şekillendirildi ve adına Holokost denildi. Bu korku sayesinde Yahudiler buldukları ülkelerde asla yerli olmadıklarına, bu savaşın bitmesine rağmen kendilerinin dünyanın hiçbir yerinde Siyonizm'in izin vermediği müddetçe huzur içerisinde ve güvenli bir yaşama sahip olamayacaklarına inandırılmaları sağlandı. Holokost bu şekliyle hafızalarda pek çok soru işareti bırakmış olsa da Yahudiler için bir soykırımın adı olarak değil, Filistin'e mecburi göçün sembolü olarak kalmaya devam edecek görünmektedir.

3. Holokost Nedir? Nasıl Gerçekleşmiştir? İnkârı Neden Yasaklanmaya Çalışılmaktadır?

Holokost, İngiltere'de yaşayan Polonyalı Yahudi bir mülteci olan Profesör Rafael Lemkin tarafından ilk defa 1943 *Wartime* adlı kitabında Almanya'ya yönelik olarak ortaya atılan toplu imha suçlamasıyla dünya gündemine girmiştir⁴². Lemkin, “gaz odaları”nın var olduğunu ve Nazilerin 6 milyon

41 Geniş bilgi için bk. Yakup Kalçlı, *Varlık Vergisi Ve Uygulanışı: Hatay Örneği*, (Yüksek Lisans Tezi, HMKÜ, SBE), Hatay 2020.

42 Lemkin, 1933'te, (Milletler Cemiyeti Beşinci Komitesi'nin himayesi altında) Ceza Hukukunun Birleştirilmesine İlişkin Beşinci Uluslararası Konferansta, “ne kadara varan zulüm eylemleri için bu tür bir yargı (Holokost) yetkisi sağlayan bir öneri sundu. Ancak o dönemde bu öneri kabul edilmemişti (Raphael Lemkin, “Genocide”, *American Scholar*, vol. 15, No. 2 (April 1946), p. 229-230). Rafael Lemkin'in soykırım yasasının BM'de kabul edilmesi ve Holokost'un ortaya çıkışı hakkında bk. Daniel Marc Segesser ve Myriam Gessler, “Raphael Lemkin and the international debate on the punishment of war crimes (1919–1948)”, *Journal of Genocide Research*, (2005), vol. 7, Is. 4, December, ss. 460-463.

kadar insanı yaktıklarını iddia eden kişi olarak da tarihe geçmiştir. O, bu eylemin 1942 yazında başladığını iddia etmiştir⁴³.

Fransız yazar Paul Rassinier'in *Avrupalı Yahudilerin Rüyası* adlı eserinin giriş kısmında verilen bir bilgiye göre, Nazi karşıtı Kurt Gerstein adlı bir tanık, Fransız soruşturmacı Raymond Cartier'e Nazilerin en az kırk milyon mahkumu gaz ile öldürdüklerini söylemiştir. Ancak bu rakam önce yirmi beş milyona daha sonra da altı milyona düşürülmüştür⁴⁴. Rassinier, Gerstein'in Tel Aviv'deki Yahudi Ajansının iddia ettiği gibi "gaz odalarının" olmadığını ancak "toplular infaz" kamplarına tanık olduğunu söylediğini ileri sürmüştür⁴⁵.

Yahudilerin katledildiğini iddia eden bir başka tanık ise Amerikan istihbaratı hizmetinde çalışan ve Walter Hagen takma adını kullanarak birkaç kitap da yazan Adolf Eichmann'ın eski asistanı Dr. Wilhelm Hoettl'di. Hoettl, aynı zamanda Sovyet İstihbaratı için de çalışmıştı. Viyana'dan işbirliği yaptığı iki Yahudi göçmen Perger ve Veber ile Nürnberg Mahkemesi'nde verdikleri ifadelerde Kurt Gerstein'in sözünü ettiği altı milyon ifadesinin doğru olduğunu ileri sürmüşlerdi. Rassinier, Almanların Yahudileri katletmek için böyle bir komplo kurduklarını belirten hiçbir belgenin olmamasına rağmen, bu ifadelerin tamamının Hoettl, Gerstein, Ohlendorf ve Wisliceny gibi insanlar tarafından icat edildiğini ileri sürmüştür⁴⁶.

Rassinier, Siyonistlerin Güney Rusya'daki Einsatzgruppen D biriminin şefi Otto Ohlendorf'un emriyle 90 bin Yahudi'nin öldürüldüğünün ileri sürüldüğünü ifade ederek, yapmış olduğu incelemeler sonucunda bu iddianın tamamen uydurma olduğunu, tersine Ohlendorf, 1948'de çıkarıldığı mahkemede bu ifadenin kendisinden zorla alındığını iddia etmiştir. Rassinier, iddialarına bir yenisini katarak Bavyera Eyaleti İfade Dairesi'nin Yahudi Başsavcısı Philip Auerbach'ın da, Almanya'dan on bir milyon Amerikalı için tazminat isteyeceğini açıkladığını, ancak Ohlendorf'un, böyle bir katliamın

43 Paul Rassinier, *The Dream of The European Jews*, 3. Edition, USA 1976, s. 10-11; Germar Rudolf, *Auschwitz: Technique and Operation, An Introduction and Update to Jean-Claude Pressac's Magnum Opus of the Gas Chambers*, United Kingdom 2019, s. 1-132.

44 Rassinier, *age.*, s. 11.

45 Rassinier, *age.*, s. 11. M. May, Holokost'un inkarı konusunda yazmış olduğu bir makalede inkarcıların başını Paul Rassinier'in çekmekte olduğunu onun çalışmaları sonucunda en az beş konuda meselenin inkar edilmekte olduğunu ileri sürerek, Rassinier'i komünist, faşist ve anarşist olmakla suçlamaktadır. Bu suçlamaya rağmen Rassinier'in ortaya attığı ve katledilmiş olan Yahudi sayısı olarak verdiği 1.485,292 veya 896.892 rakamlarından en az birinin doğru olduğunu ileri sürmektedir (Michael May, "Denying the holocaust", *Index On Censorship*, vol.14, Is. 6, 1985, pp. 29).

46 Rassinier, *age.*, s. 11.

hiç olmadığını belirtmesi üzerine, Auerbach bir süre sonra hayali katliam üreterek zimmete para geçirme suçundan tutuklanmıştır⁴⁷.

Görüldüğü gibi Yahudi kaynakları o gün olduğu gibi bu gün de dünyayı meselelerine inandırmak için pek çok yöntem kullanmaktadırlar. Bu yöntemlerin başında algı oluşturma çalışmaları gelmektedir. Türkiye'deki Yahudi Hahambaşılığı internet sitesinde Holokost inkârı hakkındaki araştırmalar üzerinde durulmakta ve bu meselenin antisemitizm kaynaklı olduğuna vurgu yapılmaktadır. Yahudi kaynaklar Holokost'u ilk inkâr edenlerin aslında Naziler olduğunu ileri sürerek meseleyi bir anlamda ayırtırmaya çalışmışlardır. Ancak bu yapılırken herhangi bir kaynağa işaret edilmediği gibi, kişiler üzerinden ifadeler kullanılarak deliller getirilmeye çalışılmıştır. Hitler'in SS şefi Heinrich Himmler'in ağzından bir ifade oluşturulmakta ve Almanya'nın yenileceği anlaşılınca bütün belgeler gibi fırınların ve diğer toplu öldürme delillerinin de ortadan kaldırıldığı iddia edilmektedir⁴⁸. Bu iddiayı ortaya atanlar meseleye biraz daha gizem katabilmek adına da Nazilerin İkinci Dünya Savaşı sonrasında Almanya'yı terk ederek (nereye gittikleri hakkında bilgi verilmeksizin) propaganda yeteneklerini kullandıkları ileri sürülmektedir. Yahudiler sadece Alman Nazileri değil, Holokost aleyhine dünyanın geri kalan kısmında yazı yazarları da Hitlerin hayranı olarak fişlemekte ve algı yönetimine devam etmektedirler. Bu şekilde Nazi hayranı olarak itham edilen Francis Parker Yockey, 1962 yılında yazmış olduğu "İmperium" adlı kitabı üzerinden hedef gösterilmiştir. Yockey kitabına aktardığı savunmasında şu bilgilere yer vermektedir:

"(Yockey) savaş suçları mahkemesi tarafından Nazilerin yargılanması ve cezalandırılması davalarına bakmak için mahkemelerin kurulduğu Wiesbaden'e atanmıştı. 1946 Avrupası, bugün bildiğimiz müreffeh topraklar değil, savaşın harap ettiği bir kıtaydı. Katliamı yerinde görecekti ve 30 milyon Alman'ı açlıktan öldüren Nazileri yargılayacaktı. Ancak tam o sırada yenilmiş olan Almanları kendi vatanlarında köleleştirmeyi teklif eden Morgenthau Planı⁴⁹ yürürlüğe girmişti. Bu planın söz konusu davalar üzerindeki görünür etkilerini kendi gözleriyle görmüştü. Böylece Doğu'daki uğursuz gücün, gücünü hissederek, böyle bir "zaferin" kimin çıkarlarına hizmet ettiğini

47 Rassinier, *age.*, s. 11-12.

48 Hitlerin Holokost için hiçbir emir vermediğine dair bk. David Irving, *Hitler's War and The War Path*, Great Britain 1991, s.s. 458; New York Times, 21 Ocak 1998; Irving, *age.*, s.888. Hitlerin 1920'de yaptığı konuşmalarda Yahudiler hakkındaki görüşleri hakkında bk. David Irving, *The War Path: Hitler's Germany (1933-1939)*, Parforce UK Ltd. 2003, s. 4-5.

49 Bkz. Henry Morgenthau, *Germany Is Our Problem*, s. 1-120, https://pdfs.semanticscholar.org/7957/09711dba81cb500cd44c29fffe10fc03c4a2.pdf?_ga=2.261302925.1227804286.1613500879-1223656284.1612276848 (Erişim: 16.02.2021, 22.02)

merak etmişti. Çalışmalarını bu yönde derinleştiren Yockey, “savaş suçları davalarının” tüm prosedürünün birilerinin çıkarlarına hizmet ettiği sonucuna varmıştı. Yargııcı, jürisi, savcısı ve savunmacısı olan bir mahkeme önünde işkencenin, değiştirilmiş kanıtların ve eski post-facto hukukun kullanıldığına şahit olmuştu”⁵⁰.

Yockey, on bir ay boyunca Wiesbaden’de çeşitli vakalar hakkında raporlar hazırlamakla uğraştı. Derin bir tarih görüşüne sahip olması onu objektif bir iş yapmaya zorlamıştı. Bu tavrı Washington’da onu, onun hakkında ileri sürülen bir şikâyete mevzu yapmıştı. Bunun üzerine amiri ona: “Bu tür bir raporu istemiyoruz”...”Bu tamamen yanlış bir eğilime sahip. Resmi bakış açısına uymak için bu raporları yeniden yazmanız gerekecek.” dedi. Yockey, uygunluktan kopmak ve sosyal dışlanmanın yalnız sularına dalmak anlamına gelse bile, tavrı alma zamanının geldiğini hissederek: “Ben bir avukatım, gazeteci değil” ... “kendi propagandanızı yazmanız gerekecek” diyerek işi bıraktı ve beş aylığına Amerika’ya döndü. Ancak işin başındaydı ve bu tartışmanın burada bırakılamayacağını farkına vararak konunun peşini bırakmamaya karar verdi. Yockey, Avrupa’ya döndüğünde 1947 sonlarıydı. İrlanda, Brittas Körfezi’nde sessiz bir handa yazmaya başladığı notlarından altı ay sonra ortaya Francis Parker Yockey imzalı “Imperium” adlı eser çıktı⁵¹. Görüleceği üzere Yockey’e atfedilen antisemist tavrı aslında gerçek ile yalan arasındaki sırat köprüsünden geçmeyi gerektiren bir duruştu ve o bu duruştu gösterdiği için suçlanmıştı.

Yockey gibi inandıkları uğruna gerçekleri yazmak istediği için Holokost inkarcılığıyla suçlanan bir diğer kişi yukarıda da adından bahsedilen Fransız Paul Rassinier olmuştur. Rassinier, Fransız Yahudilerine yardım etme suçuyla Buchenwald’de hapse mahkûm edilmişti. Bu mahkûmiyet günlerini geçirdiği Buchenwald kampı bir ölüm kampı değildi. Bu sebeple antisemist olmayan tarihçiler Rassinier’in gazlı cinayetlere şahit olmasının imkânsız olduğunu iddia ederek onun söylemlerini yalanlamaya çalışmışlardır. Bu konuda Rassinier’e getirilen başka suçlamalar da vardı. Bunlardan biri de Rassinier’in hapsedilmeden önce ölüm kamplarının Polonya’ya kaydırılmış olmasıydı. Bunun yanı sıra Rassinier, Nazi liderinin 1923 Manifestosu’nu görmezden gelmişti, bu nedenle de “Mein Kamp’ta Hitler’in ifade ettiği gündemi tamamen gözden kaçırdığı iddia edilmişti. Bunların yanı sıra

50 Francis Parker Yockey, hakkında bk. Ulick Varange (Francis Parker Yockey), *Imperium: The Philosophy of History and Politics*, I-II, Londra 1948, s. i. Lindemann Planı ve Montague’nin 13 Şubat 1945’te Dresden’de yok edilecek Alman halkının vebalinin nasıl Adolf Hitlerin üzerine yıkılmak istendiği hakkında bk. E.J.P. Vale, *Advance to Barbarism: The Development of Total Warfare From Serajevo to Hiroshimas*, New York 1968, s. 10-11.

51 Varange, *age.*, s. ii.

Rassinier'in Almanya'nın Birinci Dünya Savaşı'nı savaş alanındaki yenilgiden değil, ulusun sözde "Hayırsız suçlular tarafından sırtından bıçaklandığı için" kaybettiği...”ni ve bu topluluklardan ise "...hainler arasında gerçek ve en kötü etki olarak gördüğü Yahudiler, kapitalistler ve Marksistleri..." yok etmek istediğine dair açıklamaları da görmezden geldiğini ileri sürmüşlerdi⁵².

Oysaki Holokost'un gerçekliğinden ziyade 1945 sonrasında özellikle konuyla ilgilenen tarihçilerin ve bilim adamlarının aslında galiplerin bir çeşit propagandasına veya kurgusuna maruz kaldıklarını iddiaların kabulünden çok daha sonra fark ettikleri ortaya çıkmıştır. Bu konuda Britanya ve Birleşik Devletler tarihçilerinin gerçeği ortaya çıkarmak uğruna mağlup olanlar tarafından işlenen bir insanlık suçunu araştırmakla o derece meşgul idiler ki bu suçun işlenmesi için daha önce kurgulanmış olan "soykırım ve terör bombalamalarının" arka planını maalesef gözden kaçırmışlardı. Bu iki hususun gözden kaçırılmasının ardındaki problem münferit fenomenlerden değil, Batı medeniyetini gizemli bir şekilde ele geçirmiş olan (!) aynı gerici hareketin semptomları olduğunu da fark edememişlerdi⁵³.

Bu fark edilmezliğin arkasında garip olan şey ise galip devletlerin 1945'te olayları araştırmak üzere tarafsız ülkelerden seçilmiş bağımsız yargıçlardan oluşan bir komisyon kurmak yerine, sorunu tartışmasız bırakmaları olmuştur. Oysaki böyle bir komisyon kurulmuş olsaydı ortaya çıkacak bulgular gelecek kuşaklar tarafından nihai olarak kabul edilebilecekti. Ancak galip devletler bu hususu kasten kulak arkası ederek, adeta reddetmişlerdi. Nürnberg Mahkemesi ise bu bulguları araştırmak yerine galip devletlerin dikte ettiklerini kamuoyuna açıklayarak büyük bir ihanetin parçası olmuştur. Galiplerin bu davranışının arkası da boş değildi. Çünkü savaşın en şiddetli bir zamanında savaş sonrasında ortaya çıkması istenilen tablo adeta kurgulanmıştı ve bu tabloyu oluşturmak adına görev Profesör Lindemann'a verilmişti. O da savaşın kaderini değiştirecek olan "stratejik bombalama saldırısı" denilen yeni bir planı devreye sokmuştu. Bu plana göre bombalama Alman uçak ve ağır sanayinin kalbini temsil eden Alman işçi sınıfının evlerini hedef alacaktı. Bunun başlıca sebebi olarak da Alman orta sınıfının evlerinin çevresinde çok fazla boşluk olduğu ve bu nedenle yapılacak bombalamanın etkisinin çok az olacağı ileri sürüldü. Bu sebeple nüfusu 50 binin üzerinde olan bütün şehirlerin rastgele bombalanması durumunda tüm şehirlerin %50'sinin yok

52 Brian Farmer, "The Holocaust: Denying the Deniers", *The New American*, April 7, 2014, s. 33.

53 Veale, "Advance to Barbarism...", s. 8. Burada David Irving'in Morgenthau ile yapmış olduğu bir görüşmede ortaya çıkan bir hususa dikkat çekmekte yarar vardır. Almanya'nın Holokost ile suçlanması ve İngiltere'nin Alman hakimiyetini Avrupa'dan silmek için kurguladığı bir soykırım yaftasının aslında İngiltere tarafından değil, Amerika tarafından kurgulandığı anlaşılmaktadır (David Irving, *Der Morgenthau-Plan (1944-1945)*, Parforce UK Ltd., 2004, s. 14-16).

edileceğini öne süren bu plan 1942 yılının başlarında kabineye sunuldu. Planı Prof. Lindemann ve Lord Chrewell birlikte hazırladı. Plan, Mart 1943-Eylül 1944 tarihleri arasında sürdürülecek stratejik bombardıman sayesinde müttefiklerin kesin galibiyetiyle sonuçlanacaktı⁵⁴. Bu plan aslında 20. yüzyılın ilk yirmi yılında göklerin insanoğlu tarafından ele geçirilmesinden sonra savaşlara hükmedilmesini sağlayan en büyük katliam projesiydi. Bu sayede Alman şehirlerinde bulunan Yahudiler mecburi olarak göç edecekleri ve gidecekleri tek yer de Filistin'di.

Almanların uyguladığı iddia edilen soykırım ise büyük bir soru yumağı olarak ortadaydı. Bir kısım bilim adamı Hitler ve çevresindeki gestaponun "Yahudi Sorununun nihai çözümü" konusunda elde hiçbir bilginin olmadığını ileri sürerken, bir kısım bilim adamı ise Führer'in böyle bir işe kalkışmış olabileceğini ileri sürmesi, konu hakkındaki kuşkuları artırmaktan başka bir işe yaramamıştır⁵⁵. Bu kuşkuların perde arkasında ise Lindemann Planı'nın kabulünde İngiliz Savaş Kabinesi'nin özel bir gayreti olmasının yanı sıra aynı kurumun bu planın kamuoyuna sızması için büyük çaba sarf etmesinin olduğunu da belirtmek gerekmektedir. İngiliz Savaş Kabinesi'nde yapılan toplantılar sonrasında alınan en önemli kararlardan biri konuyla ilgili soruların yanıtlanmaması ve konu hakkında yapılacak araştırmaların engellenerek, yapılan saldırıların amacının inkâr edilmesi olduğu anlaşılmaktadır. Bombardımanların amacının ve sonucunun ne olduğu hususunda araştırma yapanların çoğu sadece söz konusu Savaş Kabinesi'nin görevlendirdiği kişilerin verdiği yanıltıcı bilgilerle yetinmişlerdi. Bu saflık ve kandırılmışlık ise gelecekte Holokost olarak adlandırılacak soykırım iddialarına yasal bir zemin oluşturmada ustaca kullanılmış yeni bir propagandanın meyvelerinden başka bir şey değildi⁵⁶.

54 Veale, "Advance to Barbarism...", s. 9.

55 Veale'nin izah etmeye çalıştığı bu kuşkunun gerçekte bir soykırımdan ziyade, Hitler'in kendi soyuna ihanet etmeyeceği düşünüldüğünde, Hennecke Kardel'in ileri sürdüğü görüş daha uygun gibi görünmektedir. Hitler'in Yahudileri soykırıma tabi tutmak gibi bir niyetinin olmadığı, tersine amacının 1920'lerde Avrupa gündemine giren Yahudi sorununu nihayete erdirebilmek olduğunu söylemek daha doğru olacaktır. Hitlerin, Aralık 1941'de ve 20 Ocak 1942'de Berlin'in Wannsee bölgesinde bir villada toplanarak Polis Şefleri Eichmann ve Rosenberg ve İşgal Altındaki Doğu Toprakları Bakanlığı ve Polonya'daki Frank Genel Hükümeti delegeleri, İçişleri ve Dışişleri Bakanlığı temsilcileriyle yapılan görüşmelerde alınan kararlar şu hususları kapsamaktaydı: a) Yahudilerin artan göçüne hazırlanmak için tüm önlemleri almak, b) göç akışını yönlendirmek, c) münferit durumlarda göçün uygulanmasını hızlandırmak." Alman yaşamını temizlemenin yasal yolu Yahudilerin yerleşeceği yeni bir alanın açılması. " konularında görüş birliğine varılmış olması, Yahudilerin bir şekilde de olsa Almanya'dan çıkarılması, çıkmaları halinde şiddete başvurulmasına karar verilmişti Hennecke Kardel, *Adolf Hitler-Begründer Israels*, Marva Verlag, Genf 1974, p 90).

56 Veale, "Advance to Barbarism...", s. 10.

11 Mart 1943'te Avam Kamarası'nda İşçi Partili bir üye olan Montague, Almanya'ya yönelik hava saldırılarının yoğun olarak devam etmekte olduğunu ileri sürmüştü. Montague, Havadan Sorumlu Müsteşar Yüzbaşı Harold Balfour tarafından meclise verilen bilgide Lindemann Planı'na sadık kalındığını ve “bombaların hedefinde düşmana ait endüstri, ulaşım ve savaş potansiyelinin olduğuna dair güvence verilen kuruluşlar olduğunu” söylemiştir. Montague, “kadınların ve çocukların boş yere öldürülmesine rağmen havadan bombardımandan asla taviz verilmeyeceğini, şayet bu kesimin zarar görmesi halinde Alman erkek ve kadınlarının bu konuda gelecekte gerekeni yapacaklarını”⁵⁷ iddia etmesi, Holokost'un nasıl bir planın parçası olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Holokost'u kurgulayan bu plana ait gerçeklerden bir diğerini ise Tümamiral Sir Murray Sueter açıklamıştır. Sueter, “bombalamanın daha önceden planlandığı gibi devam ettiğini”⁵⁸ belirtmiştir. Havadan sorumlu müsteşar komutan Brabner ise “bombalama hükümet tarafından her ne kadar inkâr edilse de, müttefik uçaklarının tamamen terör taktikleriyle bombalamaya devam ettiğini, amaçlarının düşmanı her yönüyle yok etmek olduğunu ve Almanlar pes edene kadar da kadın, çocuk demeden herkesin öldürülmeye devam edileceğini”⁵⁹ açıkça beyan etmiştir⁶⁰.

Görüldüğü üzere gerek savaşıyan taraflar ve gerekse savaşılan Almanya savaş sonucunda işlenen suçlar konusunda oldukça karmaşık ve içinden çıkılamayacak problemlere gebe dirler. İngiltere ve avanesi Siyonist emellere hizmet etme konusunda özellikle 1943 sonrasında Almanya'yı yok etmek adına Almanlar kadar Yahudileri de acımasız bir bombardımanın kurbanları arasına dâhil etmişlerdi. Bunu yaparken, bu bombardıman ya söz konusu ülkelerin kamuoylarına açıklanmamış ya da açıklanmış ise de savaşın bir sonucu olduğu ve gerekliliğine inandırıldıkları anlaşılmaktadır. Diğer taraftan Almanya'nın akıbeti tam olarak belli olduktan ancak yirmi yıl sonra ortaya atılan soykırım safsatasının gerçek olup olmadığı üzerine yapılan araştırmalarda, araştırmacı konumundakilerin de İngiliz veya Fransız oluşu, bu soykırım iddiaları üzerine gölge düşürmüştür. Siyonistler elde ettikleri başarıları bir çırpıda kaybetmelerine sebep olabilecek bu tür söylemleri ortadan kaldırmak için ortaya bir de “Holokost inkârcıları” denilen yeni bir propaganda atarak, inkârın dayanaklarının temelsiz olduğu üzerine yeni bir söylem geliştirmişlerdir. Siyonistler, özellikle Almanya'da konuyla ilgili

57 Veale, “Advance to Barbarism...”, s. 10.

58 Veale, “Advance to Barbarism...”, s. 11.

59 Veale, “Advance to Barbarism...”, s. 11.

60 Veale, “Advance to Barbarism...”, s. 12.

incelemeler yaptırarak, deliller oluşturmak ve bu delilleri ünlü tarihçilere kitaplaştırtarak kamuoyuna duyurmak suretiyle Holokost'u temellendirmeye çalışmışlardır. Ancak bu çalışmalar çok kısa zamanda kendi muhalefetini de yine aynı kaynak üzerinden doğurmuştur. Bu muhalefetin arasından Holokost'un gerçek olmadığını ispata çalışanlar ise açıkça tehdit edilerek, çalışamaz duruma getirilmek istenmiştir.

1914 yılında yazılan bir kitap "*Epitaph on Nuremberg*" *aslında bu kurgunun maksadını ve gelecekteki uygulamasını açıkça göstermekteydi. Kitabın tamamı spekülasyonlardan oluşuyor olsa da 1948'de Churchill'in danışmanlarından bir fizik profesörü dışında hiç kimse yukarıda sözü geçen Lindemann Planı hakkında bir şey bilmiyordu. Bu plan "Terör Bombalaması" denilen ve o tarihe kadar hiç kullanılmayan, ancak gayr-i resmi olarak uygulandığından, hakkında hiçbir bilgi, belge olmayan bir terim olarak tarihteki yerini almıştı. Epitaph on Nuremberg adlı kitap Montgomery Belgion Mektupları'nın da ilk kez adının geçtiği bir eser olarak 1946'da yayınlanmıştır. Yayınlandığında, kitabın yazarının son sözleri: "Nurnberg Duruşmaları'nın adalet için ezici bir tutkudan ve suçun cezadan kaçmaması gerektiğine dair baklı bir kararlılıktan ilham alınmadığını, aksine yargulamayı meşru kılacak bir araç olduğunu, Nurnberg'de uygulanacak mevcut bir kanunun da bulunmadığı" olmuştur. Oysaki yazarın da iddia ettiği gibi Nurnberg Mahkemesi aslında söz konusu kanunları yargulamalar sırasında icat ediyordu. Bu yüzden Montgomery Belgion, "eller adaletin elleri olabilir" diye yazıyordu. Ancak gerçek bir propagandadan ibaretti. Amaç Almanların savaşa neden olduğu gibi bir algı oluşturmaktır ve bu da ancak bu şekilde siyasi yargulamayla mümkün olabilirdi. Bu sebeple yargulama gerçek gibi görünecek şekilde süslenmişti. Bu sayede galipler hakikat kadar adalet ile de açıkça alay eden bir görüntü sergilemişlerdi⁶¹.*

Bütün bu süreç her ne kadar Almanların gözü önünden kaçırılmış olsa da Nurnberg Mahkemelerini izleyen tarihçilerin birçoğu bu yargulamalar kadar, Hitlerin de oyunun bir parçası olduğunu teşhis etmişlerdi⁶². Söz konusu tarihçiler aynı zamanda, Lindeman prensiplerinin savaş sonrasında ortaya çıkacak olan yeni oluşuma bir hazırlık olması için planlandığını ve özellikle Alman işçi sınıfı üzerine yağdırılan bombaların önceden kurgulanan bir senaryonun parçası olduğunu

61 Veale, "Advance to Barbarism...", s. 13-14.

62 Eğer doğrusa Cenevre Gölü kıyısında Fransa'ya ait lüks tatil bölgesinde yapılan Evian konferansına çağırılan ancak gitmeyen Adolf Hitler'in şu sözleri aslında Yahudilerin Almanya'dan bilinçli olarak sürülme istendiğini, öyle katliama maruz bırakılma amacına dayalı bir politikanın olmadığını açıkça göstermektedir: "Bu suçlulara bu kadar derin bir sempati duyan diğer dünyanın en sonunda bu sempatiyi pratik yardıma dönüştürecek kadar cömert olacağını umabilir ve bekeleyebilirim. Bizler, tüm bu suçluları lüks gemilerde bile umurunda olan bu ülkelerin emrine vermeye hazırız." (Ervin Birnbaum, "Conference of All Times in Jewish History Part II", *A Journal of Politics and the Arts*, February 2009, p. 1-2).

da tahmin edebilmişlerdir. Aynı tarihçiler bu bombalamanın ve mahkemelerin sonradan ortaya çıkacak olan soykırım yalanını meşrulaştırmak amacıyla yapıldığını bildikleri aşağıda izah edeceğimiz hadiselerden anlaşılmaktadır.

Holokostu inkâr akımı, 1977’de David Irving’in “Hitler’in Savaşı” adlı kitabıyla yeni bir boyut kazanmıştır. Aralık 1978 ve Ocak 1979’da Lyon’da bir Fransız edebiyat profesörü olan Robert Faurisson, Le Monde Gazetesi’ne Nazilerin Yahudileri öldürmek için kullandıkları gaz odalarının hiç bir zaman var olmadığını iddia eden iki mektup yazmıştı. Faurisson: “Auschwitz’deydim. Orada gaz odası yoktu.” Sanık adına cezayı söyleyerek tanıklık etmeye cesaret edenler güçlkle dinleniyor. Yargılanırlar. Yine de 1978’de, Almanya’da “The Auschwitz Lie” nin yazarı Thies Christophersen lehine konuşan herhangi biri, “ölülerin anısını karalamaktan” mahkûmiyet riski taşıyor.” diyerek antisemist olanları açıkça neyin beklediğini ortaya koymuştur⁶³. Faurisson’un meslektaşlarından ve başta onun gibi Holokostu inkâr eden Jean-Calude Pressac daha sonra 1979’da Auschwitz’te belgeleri incelerken Holokostun varlığına ikna olmuştu ya da olmaya mahkum edilmişti. Kanılarını birçok delille birlikte 1989’da “Auschwitz: Gaz Odalarının Tekniği ve Kullanımı” adlı kitabında yayınlamıştı⁶⁴. Holokost taraftarlarının dört elle sarıldığı bu kaynakta geçen belgelerin büyük çoğunluğunun içeriği okunamaz durumdadır. Yahudilerin katledildiği fırınları ve gaz odalarını göstermek amacıyla oluşturulmuş olan bu kitaptaki görüntülerin yarısı çekilen fotoğraflardan yarısı da elle çizilen krokilerden oluşturulmuştur. Kitap, Holokost taraftarlarının delil olarak kullandıkları en önemli kaynaklardan biri olarak bilinmektedir.

Amerika’da Institute for Historical Review (Tarihi Eleştiri Enstitüsü) - 1979’da neo-Nazi Willis Carto tarafından, Holokost “efsanesi”ne açıkça meydan okumaya adanmış bir kuruluş olarak vücuda getirilmiştir.⁶⁵ Bu

63 *Le Monde*, 29 Aralık 1978, s. 8; Robert Faurisson, “Faurisson’s Three Letters to Le Monde (1978-1979)”, *The Journal for Historical Review*, Volume: 19, Number: 3, May/June 2000, s. 40.

64 Jean-Claude Pressac, *Auschwitz: Technique and operation of the gas chambers*, the Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989, 564s. Bu kitabın Holocaust’un el kitabı adı altında yeni bir versiyonu yayınlandı. 145 Sahifeye düşürülen kitap Germar Rudolf tarafından Castle Hill Publishers’de Ocak 2019’da yayınlandı. Bu yayının girişinde verilen bir allegori ile okuyucu önce uyuşturulmakta ve sonra ne anlaması gerektiği kendisini bir güzel izah edilmektedir. Yani ilk kitap olan 564 sahifenin anlatamadığı bir dizi iddia 145 sahifede okuyucuya son derece inandırıcı bir şekilde anlatılmış olacaktır. Kitabın önsözüne eklenen bir diğer cümle ise yeni kitabın hiçbir şeye kimseyi zorlamadığı, aksine her şeyin PDF olarak ilgili kütüphanelerden ve arşivlerden takip edilebileceğini ve “bu nedenle hiçbir şey sizi mevcut kitabın bilgi olarak savunduğu şeyin temelini bulmaktan alıkoyamaz. Sıyrılmak bir seçenek değil.” İfadesiyle inandırıcılığını güçlendirmeye çalışmaktadır. (Germar Rudolf, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, UK 2019, s. 12).

65 <https://www.ihr.org/main/about.shtml> (Erişim: 09.02.2021, 22:05).

kuruluşu çoğunlukla neo-Naziler ve beyazların üstünlüğünü savunanlar destekliyordu. Zamanla yeni üye ve mali destek bulmakta zorlanan bu kuruluşun ve diğer inkârcı grupların sözcüleri başka radikal gruplarla yakınlaşmak için Ortadoğu'ya seyahat etmeye başladılar⁶⁶. Bu atfın aslında yukarıda bahsi geçen ve propaganda için Nazilerin nereye gittiğinin bilinmediği konusuna açıklık getirmek için yapılmış olduğunu söylemek yanıltıcı olmayacaktır.

Görüleceği üzere gerek Siyonistler ve gerekse Yahudi din adamları İkinci Dünya Savaşı sonrasında ortaya atılan iddiaları bütün dünyanın gerçekleriymiş gibi lanse için büyük uğraşı vermektedirler. Ülkemizde de bu çalışma Yahudi Hahambaşılığı tarafından üstlenilmiştir ve konuyla ilgili düşüncelere aşağıdaki kalıplarla karşı koyacak bir propaganda şekli geliştirmişlerdir. Bu şekilde düşünenler onların nezdinde Antisemist olarak suçlanmakta ve mahkum edilmektedirler.

4. Holokost İnkârcılarının İddiaları

Türkiye'deki Yahudi Hahambaşılığı'nın internet sitesinde Holokost'u inkar edenlerin iddialarına yer verilmekte ve Holokost İnkârcılarının İddiaları başlığı atılarak bu iddiaları yapanlar Antisemist hedef olarak gösterilmektedirler. Bu iddialar⁶⁷:

1. Naziler Yahudileri topluca öldürmek için gaz odaları kullanmamışlardı. Bitlerden arıtıcı küçük odalar vardı ve bu işlem için Ziklon-B gazı kullanılmıştı.
2. Naziler fırınları öldürdükleri kurbanlarının cesetlerini ortadan kaldırmak için kullanmamışlardı. Fırınları işletmek için gereken enerji savaşta olan bir ülkenin karşılayabileceğinden çok daha fazlaydı.
3. Fırınlar böyle bir gaye için çok ufak kalırdı. Bu fırınlar çok kalabalık olan işçi kamplarında, doğal nedenlerden veya bulaşıcı hastalıklardan ölen kişiler için krematoryum olarak yapılmıştı.
4. Ölen Yahudi sayısı olarak verilen 5-6 milyon sorumsuzca abartılmış bir rakamdı. Rusya, İngiltere, Filistin ve Amerika'ya göç eden birçok Yahudi bu sayının içinde yer almaktaydı.

66 <http://www.turkyahudileri.com/index.php/tr/tarih/yahudi-soykirimi/96-holokost-inkarinin-tarihi-nedir> (Erişim: 04.02.2021, 14:25) Bu sitede geçen söz konusu yazının son cümlesi ise tarafımızdan bir saptırma olarak algılanmıştır. Site yöneticileri bu cümle ile antisemitlerin artık Ortadoğu'da olduğu yönünde bir algı oluşturmak istemiştir.

67 <http://www.turkyahudileri.com/index.php/tr/tarih/yahudi-soykirimi/96-holokost-inkarinin-tarihi-nedir> (Erişim: 04.02.2021, 14:25)

5. II. Dünya Savaşı'ndan sonra gösterilen birçok fotoğraf ve film, İttifak kuvvetleri tarafından özellikle Nazi karşıtı propaganda amacıyla üretilmişti.
6. İttifak ülkelerinin niyeti Nazilerin Yahudilere “sözde” yaptıklarını iddia ederken Filistin’de bir Yahudi Devleti’nin kurulmasını gerçekleştirmektir. Bu iddialar günümüzde İsrail Devleti’nin özellikle Filistinlilerle ilgili politikasına destek toplamak için kullanılmaktadır.
7. Holokost’la ilgili tarihi deliller değiştirilmişti veya mahsus yanlış yorumlanmıştı.
8. Bir Amerikan, İngiliz veya Yahudi komplosu Yahudileri kurban, Almanları da şeytanlaştırmakla uğraşmaktadır.
9. Önyargılı akademisyen ve tarihçilerin arasında büyük bir kısım Holokost’un bir hikâye olduğunu kabullenmekten korkmaktadır; konuşurlarsa işlerini kaybedeceklerinin farkındadırlar.
10. Holokost inkârcıları, Nazilerin kendi hazırladıkları ve savaştan geriye kalan on binlerce sayfayı tutan belgeleri ve fotoğrafları ya görmemezlikten gelir, ya da küçümserler.

Türk Yahudileri Vakfı bu listenin hemen sonunda ise doğrudan okuyucuya yönelerek kendi görüşünü dikte eder: “Tarihçiler Holokost inkârcılarının iddialarına kesin açıklamalar getirip, onların tartışmalarına ve yalanlamalarına karşı gerçekleri ortaya koymuşlardır.”⁶⁸

Görüleceği üzere Türk Yahudileri Vakfı, Holokost’un neden inkâr edildiğiyle ilgili yargılarını sıraladıktan sonra bir taraftan inkâr edenleri afişe ederken diğer taraftan da onların ileri sürdükleri ve Yahudiler ile Siyonistler tarafından “inkâr” yaftasıyla taçlandıkları iddiaların hangi kalıplara sığdırılması gerektiğini de açıktan söylemektedirler. Yukarıda inkârcı tarihçileri tek tek isimleriyle sıraladıklarını iddia eden Vakıf yöneticileri, Holokost iddialarına kesin açıklamalar getirilmek suretiyle tartışmaya bir son verdiklerini iddia etmelerine rağmen, Holokost lehine konuşan tarihçi olarak da sadece Jean-Calude Pressac’ın adını verebilmeleri söylemleriyle en büyük tezattır.

Sonuç

Bu makale Yahudilerin Birinci Dünya Savaşı ve sonrasında aniden patlak veren yayınlarla kendilerini açığa vurmalarıyla başlayan bir kışkırtma

68 <http://www.turkyahudileri.com/index.php/tr/tarih/yahudi-soykirimi/96-holokost-inkarinin-tarihi-nedir> (Erişim: 04.02.2021, 14:25)

serüvenini gözler önüne sermektedir. Catholic Gazette’de çıkan makalenin amacı Avrupalıları bir konuda bilgilendirmek veya gözlerini açmak değildir. Gerçek, Avrupalıları dolduruşa getirmek ve Yahudilerin Avrupa’dan geçmişte pek çok defa kovuldukları gibi yeni bir kovulma sürecinden geçirilmelerini sağlamaktır. Joseph Jacobs’un da belirttiği gibi Yahudiler, tefecilikleri ve kralların vergi tahsildarlıkları sebebiyle yaptıkları zulümlerden dolayı Hıristiyan halk arasında sevilmedikleri gibi, kralların işine geldiğinde korudukları, işleri bittiğinde de onlardan kurtulmak için pek çok defa sürgüne gönderildikleri bilinen bir gerçektir.

Yahudileri Avrupa’dan bir kez daha kovabilmek, ancak bu defa bilinçli olarak ve onların bilgelerinin isteğiyle kovabilmek için Şubat 1936’da İngiltere’de Brondesbury Park’ London, N.W.6’da yayın hayatına devam eden Katolik Gazetesi’nde yayınlanan “Jewish Peril and Catholic Church” adlı bir makale devreye sokulmuştur. Jewish Peril adlı makalede Yahudilerin Avrupa için nasıl bir tehdit ve tehlike oluşturduğu öne çıkarılmakta ve Yahudilerin bir kez daha Avrupa’dan neden kovulmaları gerektiği anlatılmaya çalışılmaktadır.

Makale, Yahudilerin ağızından Katolik Kilisesi’ne yönelik sürdürülen aşağılayıcı bir kampanyanın dindar çevrelerde uyandıracığı nefret duygusunun yanı sıra inanmayan kesimleri de rencide edecek, aşağılayacak ve hatta nefret dili oluşturabilecek cümleler kurmaktadır. Makalede, ateistlerin, kendini maymun zannedenlerin ve hatta milliyetçi, muhafazakâr ve liberal kesimlerin dahi sindiremeyecekleri bir takım töhmet ve suçlamaların sıralanması, Yahudi tehlikesinin sadece kiliseye değil aynı zamanda bütün bir topluma nasıl sirayet edeceğini de açık bir şekilde ifade edilmektedir. Bu sebeple her kesim bu tehlikeye karşı önlem alma konusunda uyarılmaya çalışılmaktadır. Bu açıdan bakıldığında 1936 yılı belli bir kurgunun oluşturulabilmesi için seçilmiş özel bir tarih gibi görünmektedir. Üç yıl sonra 1939’da bütün dünyayı dehşetiyle sarsacak ve yaklaşık 50 milyon insanın ölümüyle sonuçlanacak bir büyük savaş söz konusuysa, 1936-1939 yılları arasında özellikle Avrupa’da oluşturulmaya çalışılan algı, Yahudilerin kötü olduğundan başka bir şey değildi.

KAYNAKLAR

- Birnbaum, Ervin, "Conference of All Times in Jewish History Part II", *A Journal of Politics and the Arts*, February 2009, pp. 1-4.
- Catholic Gazette, February 1936.
- Farmer, Brian, "The Holocaust: Denying the Deniers", *The New American*, Vol. 30, No. 07, April 7, 2014, pp. 1-10.
- Faurisson, Robert, "Faurisson's Three Letters to Le Monde (1978-1979)", *The Journal for Historical Review*, Volume: 19, Number: 3, May/June 2000, pp. 40-46.
- İrving, David, *Der Morgenthau-Plan (1944-1945)*, Parforce UK Ltd., 2004.
- İrving, David, *Hitler's War and The War Path*, Great Britain 1991.
- İrving, David, *The War Path: Hitler's Germany (1933-1939)*, Parforce UK Ltd. 2003.
- Jacobs, Joseph, *Jewis Contributions to Civilization, An Estimate*, America 1919.
- Kalıçlı, Yakup, Varlık Vergisi Ve Uygulanışı: Hatay Örneği, (Yüksek Lisans Tezi, HMKÜ, SBE), Hatay 2020.
- Le Monde*, 29 Aralık 1978.
- Lemkin, Raphael, "Genocide", *American Scholar*, vol. 15, No. 2 (April 1946), p. 227-230.
- Li, Dabo (2015) "Capitulation or Resistance? The Response of the Catholic Church to Nazi Mistreatment of Jews," *Black & Gold*, Vol. 1, Issue. 1(4), pp. 1-17.
- May, Michael, "Denying the holocaust", *Index On Censorship*, Volume 14, Issue 6, 1985, pp. 29-33.
- Morgenthau, Henry, *Germany Is Our Problem*, s. 1-120, https://pdfs.semanticscholar.org/7957/09711dba81cb500cd44c29fffe10fc-03c4a2.pdf?_ga=2.261302925.1227804286.1613500879-1223656284.1612276848 (Erişim: 16.02.2021, 22.02)
- Pressac, Jean-Claude, *Auschwitz: Technique and operation of the gas chambers, the Beate Klarsfeld Foundation*, New York 1989.
- Rassinier, Paul, *The Dream of The European Jews*, 3. Edition, USA 1976.
- Rudolf, Germar, *Auschwitz: Technique and Operation, An Introduction and Update to Jean-Claude Pressac's Magnum Opus of the Gas Chambers*, United Kingdom 2019.
- Segesser, Daniel Marc- Gessler, Myriam, "Raphael Lemkin and the international debate on the punishment of war crimes (1919–1948)", *Journal of Genocide Research*, (2005), 7(4), December, s. 460-463.
- The Jewish Peril: A Disturbing Pamphlet, Call For Inquiry (From a Correspondent)", *Times Gazetesi*, 8 Mayıs 1920.

The Jewish Perill: Protocols of the Learned Elders of Zion'un The Jewish Perill: Protocols of the Learned Elders of Zion, The Britons, London 1920.

The Protocols of the Meetings of the Learned Elders of Zion with Preface and Explanatory Notes, (Çvr. Victor E. Marsden), London 1934.

Times Gazette, 8 Mayıs 1920. (<https://account.thetimes.co.uk/> Erişim: 18.02.2021, 23.00)

Try to Tie B'nai B'rith to Protocols: Nazi "Expert" to charger Order Not Zionist Framed "Plot", Jewis Daily Bulletin, 23 April 1936.

Vale, E.J.P., *Advance to Barbarism: The Development of Total Warfare From Serajevo to Hiroshimas*, New York 1968.

Varange, Ulick (Francis Parker Yockey), *Imperium: The Philosophy of History and Politics*, I-II, Londra 1948.

Web Sayfaları:

<http://www.turkyahudileri.com/index.php/tr/tarih/yahudi-soykirimi/96-holokost-inkarinin-tarihi-nedir> (Erişim: 04.02.2021, 14:25)

<http://www.turkyahudileri.com/index.php/tr/tarih/yahudi-soykirimi/96-holokost-inkarinin-tarihi-nedir> (Erişim: 04.02.2021, 14:25)

<http://www.turkyahudileri.com/index.php/tr/tarih/yahudi-soykirimi/96-holokost-inkarinin-tarihi-nedir> (Erişim: 04.02.2021, 14:25)

<https://www.ihr.org/main/about.shtml> (Erişim: 09.02.2021, 22:05).